పరువా? ప్రాణమా?

'సికిందర్'

"బ్లూసీ—పిక్నిక్ కాటేజెస్ & రెస్టారెంట్."

ఆ బోర్డుమీది అక్షరాలనీ, అక్కడి వాతావరణాన్నీ చూసి ముచ్చటపడింది శ్యామల. "బాగుంది!" అంది. "చాలా బావుంది!" అన్నాను.

యూనిఫాంలో వున్న ఒక మనిషి మా దగ్గరికి వచ్చాడు. "కాటేజీ కావాలా సార్?" అనడిగాడు వచ్చీరాని తెలుగులో. నేను మోటార్ సైకిల్ ఇంజనాఫ్ చేసి వద్దన్నట్టు తలూపాను. శ్యామల మింగేసేలా చూసింది.

ఆమె అలా మింగేసేలా చూస్తే మొదట్లో భయపడేవాడ్ని. ఇప్పుడా భయం పోయింది. పైగా వినోదంగా వుంటోంది.

"ఎందుకు వద్దూ?" కసిరిందామె. నేనా మనిషి వేపు తిరిగి 'డిసీజ్ పర్సనల్' అన్నట్టుగా చూశాను. అతను అర్థంచేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. నేను శ్యామలవేపు తిరిగి సిగరెట్ వెలిగించాను. "నా దగ్గర డబ్బులేదు." అన్నాను నెమ్మదిగా.

"అయితే ఇక్కడికి ఎందుకు తీసుకవచ్చారు?" తీవ్రంగా అంది శ్యామల.

"ఇక్కడి దృశ్యాలు చూపిద్దామని." అన్నాను.

"ఏమిటిక్కడ చూసేది! రాళ్ళూ రప్పలూ! పదండి పోదాం!"

"అప్పుడేనా? నాకు అలసటగా వుంది. బండి నేను నడపలేను. నువ్వు నడుపుతావా?" అడిగాను.

ఆమె "హుఁ!" అని కసిరి, మింగేసేలా చూసి, "ఈ ఒక్క ఆదివారమైనా సరదాగా గడపవచ్చనుకున్నాను. ఇంత మోసం జరుగుతుందనుకోలేదు! పదండి పోదాం! మీతో కాలక్షేపం కోరడం నా బుద్ధి తక్కువ!" అంది.

"శాంతించు, శ్యాం! అలా వెళ్ళి కూచుందాం, పద! మూడు గంటలవరకు నేను ఫ్రీగా వుంటాను. ఆ తర్వాత ఎడిటర్‌ని కలుసుకోవాలి!!

"మీ ఉద్యోగం నాకు నచ్చలేదు!" అందామె విసుగ్గా.

"ఆ వూసెత్తకు. ఏవేనా కొత్తవిషయాలు మాట్లాడు."

ఆమె మాట్లాడలేదు. నిశ్శబ్దంగా ఇసుకలో కొంత దూరం నడిచాం. సమయం పదకొండుగంటలైంది. ఎండ తీవ్రంగా వుంది. సూర్యకిరణాలు సాగర్ చెరువులో పడి కళ్ళు చెదరగొడుతున్నాయి.

"అక్కడ కూచుందాం" అన్నాను గుబురుగా వున్న పొదల్ని చూపిస్తూ.

ఆమె సాలోచనగా తలూపింది. మేం ఇప్పుడు పూర్తిగా నిర్జనంగా వున్న ప్రదేశం చేరుకున్నాం. ఇసుకలో నడకకష్టంగా వుంది. ఆ పొదల దగ్గర కూచున్నాక ఇసుకలో వలయం గీశాను.

"మీరు డబ్బు ఎందుకు సంపాదించకూడదు?" అడిగిందామె అకస్మాత్తుగా.

నేను తృళ్ళిపడి ఆమె ముఖంలోకి చూశాను. "ఎలా?"

"మరో నవల వ్రాసి."

"ఓపిక లేదు. వున్నా తీరిక లేదు."

"ఆ ఉద్యోగం మానెయ్యకూడదా?"

"ఆ ఉద్యోగం చాలా పవిత్రమైనది శ్యాం."

నవ్విందామె. "అవినీతి, అన్యాయాలమీద యుద్ధం సాగిస్తున్న మీకు ఎక్కడేనా పవిత్రత కన్పించిందా?"

"లేదు."

"ఈ సమాజాన్ని ఈ రోజుల్లో సంస్కరించడం అసాధ్యమని ఒప్పుకుంటారా?"

"బాస్ ఒప్పుకోడు. సాధ్యమని ఆయన నమ్మకం. ఆయన ఆశయాల్ని, లక్ష్యాల్ని విమర్శించే హక్కు ఎవరికీ లేదు శ్యాం. ఇక ఈ విషయం చర్చించడం అనవసరం! వేరే విషయాలు మాట్లాడు. వచ్చే నెలలో పాతిక వేలకి ఇన్సూరెన్స్ చేయించాలనుకుంటున్నాను. నీ అభిప్రాయమేమిటి?"

"మీ ప్రాణాలకంటే నాకేదీ ఎక్కువ కాదు!" అందామె.

"అర్థమయేలా చెప్పు!"

"ఈ ఉద్యోగంలో మీకు రోజురోజుకీ శత్రువులు పెరిగిపోతున్నారు—గూండాలు, స్మగ్లర్లు, హంతకులు. మీ బాస్ కోటీశ్వరుడు. ఆయన్ను ఎవరూ ఏమీ చేయలేరు! ఆయన శత్రువుల దుర్మార్గాలకి బలయ్యేది ఆయన ఉద్యోగులే! మీ బాస్ ఆశయాలు నాకేమీ నచ్చలేదండీ!"

శాస్త్రవు ఆలోచించాను. "శ్యాం. ఆయనదగ్గర పని చేసే ఉద్యోగులకి పూర్తి రక్షణ వుంటుంది. ఇంతవరకు మాపైన ఎలాటి అఘాయిత్యాలూ జరగలేదు. జరగవు! నీకు చాలాసార్లు చెప్పాను, నా ఉద్యోగం వూను ఎత్త వద్దని!"

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ సోమసుందర్ జీ!" వినిపించాయి మాటలు.

నేను తికమకపడి వెనక్కి తిరిగిచూసి అదిరిపడ్డాను.

ధరమ్‌దేవ్! వీడిక్కడికి ఎందుకు వచ్చాడు!?

శ్యామల నా భయం పసిగట్టి దగ్గరగా జరిగింది.

ఆ మనిషి గబగబ నడిచివచ్చి నా ఎదురుగా నిలబడ్డాడు. నేను భయపడుతూ లేచి నిలబడ్డాను.

"నమస్తే బహెన్ జీ!" శ్యామలను చూసి పలకరించాడతను. "మిస్టర్ సుందర్. మీతో ముఖ్య విషయం మాట్లాడాలి. ఆమె ముందు మాట్లాడవచ్చా?"

"ఏ విషయం మాట్లాడాలి?" భయం దూరం చేసుకుని ధైర్యంగా అడిగాను.

అతనికి ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి. ఎర్రబడ్డ జుత్తు. పిల్లికళ్ళు. నున్నగా గీసుకున్న గడ్డం. బ్లూ కలర్ జీన్స్‌లో వున్నాడతను.

"టేప్స్ అండ్ రిపోర్ట్స్" అన్నాడతను అదోలా నవ్వుతూ.

తిరిగి భయం ఎక్కువైంది నాకు. "మీ రెవరు?" అరిచాను గట్టిగా. శ్యామల నా చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని దగ్గరగా జరిగింది.

"మీకు తెలుసు సుందర్. నన్ను ఫోటోలు తీశారు, నా మాటలు రికార్డు చేశారు. నామీద రిపోర్ట్ వ్రాశారు

సుందర్, బొంబాయి స్మగ్లర్స్‌తో ఆట చాలా ప్రమాద కరం. వాటిని ఇచ్చేయండి!''

''మీరేం చెప్తున్నారో అర్థంగావడంలేదు. మిమ్మల్నెక్కడా చూడలేదు. మీ పేరేమిటో కూడా తెలియదు!'' ఆతృత అణుచుకుంటూ అన్నాను.

ఫకాలున నవ్వాడతను. ''బుకాయించి లాభంలేదు సుందర్‌జీ! కంపాలా హోటల్ గదిలో నాకూ గణేష్‌కీ మధ్య జరిగిన సంభాషణల్ని పక్క గదిలో కూచొని మైక్రోఫోన్‌తో మీరు రికార్డ్ చేశారు. నిరూపణ కావాలంటారా? అయితే ఈ విజిటింగ్ కార్డు చూడండి. మా పక్క గదిలో దొరికింది. ఒప్పుకుంటారా?''

''అబద్ధం. అక్కడ దొరకలేదు! మరెక్కడైనా దొరికి వుండవచ్చు!''

''మీరంత తెలివి తక్కువగా ఎందుకు బుకాయిస్తున్నారు సుందర్? హోటల్ రిజిస్టర్‌లో మీ పేరు వుంది— మారు పేరు. పేరు మార్చుకున్నారు కాని వేషం మార్చలేదు. మిమ్మల్ని కౌంటర్ క్లర్క్ గుర్తుపడతాడు'' నవ్వాడతను.

నాకు చెమటలు పట్టాయి. ఇక నా బుకాయింపులు పనికిరావు.

''సుందర్'' అన్నాడతను మళ్ళీ. ''మీరు చేసిన ఘన కార్యం తెలిసి మిమ్మల్ని చంపేస్తానని బయలుదేరాడు గణేష్. నేనే అతన్ని శాంతపర్చి వచ్చాను. మర్యాదగా ఆ ఫోటోలు, టేప్స్, రిపోర్ట్స్ నాకిచ్చేయండి. ఇంకెప్పుడూ ఇలాటి పొరపాటు చేయకండి!''

శ్యామల అయోమయంగా చూస్తోంది.

"ఇప్పుడు...ఇప్పుడు ... అవి నా దగ్గర లేవు దేవ్. బాస్ చేతిలో కెళ్ళాయి. ఆయనకి చిక్కిన వస్తువు ఎవరూ దక్కించుకోలేరని మీకు తెలుసా?"

"ప్చ్, నేను గణేష్‌ని పంపివ్వవలసింది!" బాధపడ్డాడతను.

నేను గాభరాపడ్డాను. "గణేష్ ఎక్కడ వున్నాడిప్పుడు?"

"సుందర్. నేనడిగినవి మీరిచ్చేస్తే గణేష్‌కి భయపడనవసరం లేదు." అన్నాడతను.

"అవి నా చేతిలో లేవని చెప్పాను." నిర్లక్ష్యంగా అన్నాను.

"మీరు క్షేమంగా వుండాలనుకుంటే వెళ్ళి బాస్ దగ్గర నుంచి తీసుకురండి!"

ఆయనకి చిక్కింది దక్కదు!"

అతను క్రూరంగా చూశాడు. "స్మగ్లింగ్ వ్యవహారాల్లో తల దూర్చడం మంచిదికాదని మీ బాస్‌తో చెప్పండి. స్మగ్లింగ్‌ని రూపుమాపడం ప్రభుత్వానికే సాధ్యంకాని పని. మీ పత్రిక ఎంత?!" హేళనగా అన్నాడతను.

శ్యామల నా చెవిలో అంది. "అతనడిగింది ఇచ్చెయ్యండి!"

"సుందర్. ఆమె మీ క్షేమంకోరి చెబుతోంది."

నేనతని వేపు తిరిగాను. "చూడండి ధరమ్‌జీ, పరిస్థితి చేయి దాటిపోయింది. ఎవరూ ఏమీ చేయలేరు. నేను సంపాదించిన వివరాలు మీకు చిక్కవు. పత్రికలో వస్తాయి. ఈ విషయంలో ఏదేనా మాట్లాడాలనుకుంటే నా బాస్‌తో మాట్లాడండి. నేను మిమ్మల్ని నిరాశపరిచినందుకు క్షమించండి" అన్నాను.

అతనింకా కర్కశంగా చూశాడు. "నన్ను నిరాశ పర్చినందుకు చింతిస్తారు! సుందర్, చివరిసారిగా అడుగుతున్నాను. వాటిని నా కిచ్చేయండి!"

గాభరాగా చూసింది శ్యామల. నేను అడ్డంగా తలూపాను.

శ్యామల అర్చింది: "వాడడిగింది ఇచ్చేయండి! స్మగ్లర్లతో వైరం మనకు వద్దు."

నేనతని వేపు తిరిగాను. "దేవ్, నా చేతిలో ఏమీ లేదని చెప్పాను. నేను రిపోర్టర్ని. మీ స్మగ్లింగ్ పథకాలు బట్టబయలు చేయడానికి వివరాలు సంపాదించాను. ఆ వివరాలిప్పుడు బాస్ దగ్గర వున్నాయి. అవినీతి, అక్రమాల్ని రూపుమాపడం మా పత్రిక లక్ష్యం. ఆ వివరాలు బాస్ చేతికి చిక్కాక మీరేమీ చేయలేరు!"

అతను తీవ్రంగా ఆలోచించి, "నాతో రండి!" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి?"

"గణేష్ దగ్గరికి. మిమ్మల్ని దారికి తేవడం అతనికే సాధ్యం ..కమాన్!"

దేవ్ నా కాలరు పుచ్చుకుని బలంగా లాగాడు. ముందుకు తూలాను.

శ్యామల భయంతో అరుస్తోంది. చుట్టుపక్కల ఎవరూ లేరు.

అతను నా కాలరు పట్టుకోడంతో నా కోపం ఎక్కువైంది. గడ్డంకింద చెయ్యిపెట్టి వెనక్కి నెట్టాను బలంగా. అతను వెల్లికిలా ఇసుకలో పడ్డాడు. నేనతని మీదకు దూకబోయేంతలో అతను స్ప్రింగ్ లా లేచి నా నడుము

మీద తన్నాడు. గట్టిగా అర్చి కిందపడ్డాను. శ్యామల కెవ్వుమని అర్చింది.

అతను జేబులోంచి కత్తితీసి నామీదికి దూశాడు. నేను పక్కకి దొర్లాను. కత్తి ఇసుకలో దిగబడింది.

వేగంగా జరిగి అతని వీపుమీద బూటుకాలితో తన్నాను. అతను కళ్ళు తేలేసి బోర్లాపడ్డాడు. నేను వెంటనే లేచి పక్కనేవున్న బండ తీసి అతని తలమీద పడేయబోయాను. శ్యామల విసిరికొట్టింది. నా కోపం చల్లారలేదు. అతని వీపుమీద కూర్చొని పిడికిళ్ళతో నెత్తిమీద కసికొద్దీ బాదసాగాను.

అతను ఎప్పుడు తెలివితప్పాడో నాకు తెలియదు' నేనింకా అతన్ని బాదుతున్నాను, రక్కుతున్నాను' బట్టలు చింపేస్తున్నాను...

శ్యామల పిచ్చిగా అరుస్తూ నన్ను కుదిపేస్తోంది. కాస్సేపయ్యాక నేను తెలివిలోకొచ్చి చూశాను. నా కోపం చల్లారింది. దేవ్ బోర్లా పడివున్నాడు తెలివితప్పి.

నేను వెంటనే లేచి శ్యామల చెయ్యి పట్టుకుని, శక్తి కొద్దీ పరిగెత్తాను.

2

“బ్లేడ్” పత్రికకి రిపోర్టర్‌గా నేను రెండేళ్ళనుంచీ పని చేస్తున్నాను. సిటీలో అవినీతి, అక్రమాలూ, అన్యాయాల్ని రూపుమాపడం యీ పత్రిక లక్ష్యం. నేనీ పత్రికలో రిపోర్టర్‌గా చేరడం చాలా విచిత్రంగా జరిగింది.

రెండేళ్ళ క్రితం నేను ‘ప్రాగాటూల్స్’లో పని చేస్తుండేవాడ్ని. ఆదాయం అంతంతమాత్రం. ఆదాయం

అంతగా లేకపోయినా విలాస జీవితానికి అలవాటుపడి ఆకలితో పడుతున్న రోజులు చాలా వున్నాయి.

అలాంటి పరిస్థితిలో శ్యామల నాకో సలహా యిచ్చింది, నవల వ్రాయమని. అంతకు ముందు 'అపరాధ పరిశోధన'కి కథలు వ్రాసేవాడ్ని.

నవల వ్రాస్తే జరిగే మంచి ఏమిటని అడిగాను. ఆర్థిక యిబ్బందులు తొలగుతాయని చెప్పింది. నవల వ్రాసే శక్తి నాకుందిగానీ ప్రచురించే దెవరు? ప్రచురణ విషయం తర్వాత ఆలోచించవచ్చు. ముందు మీరు వ్రాయండని పట్టుబట్టింది శ్యామల.

ప్రతి మహాపురుషుడి వెనుక ఒక మహిళ వుంటుందన్న విషయం అందరికీ తెలిసిందే. ఆమె నన్నిలా ఎంకరేజ్ చేస్తుంటే నేను గొప్పవాడ్నయిపోతా నేమోనని అనుమాన పడ్డాను.

నవల రచించడం ప్రారంభమైంది. పేరు 'నీతి విలువ ఎంత?'. ఇతివృత్తం పూర్తిగా క్రైం. మూడు నెలలు నేను డిక్టేట్ చేస్తుంటే శ్యామల చక చక వ్రాయగా వెయ్యి పేజీల నవల తయారైంది. నవల పూర్తయ్యాక గాభరాపడ్డాను. వెయ్యి పేజీల క్రైం ఎవరయినా భరించ గలరా అని.

శ్యామల మరేం భయంలేదని చెప్పి, ఆ కాయితాల్ని లావాటి దారంతో వట్టేసి పార్శిల్ కట్టి పంపించేసింది మద్రాసుకి.

అలా వెళ్ళిన కట్ట యిలా తిరిగి వచ్చింది. అందులో పబ్లిషర్ గారి వుత్తరంలో ఒకే ఒక్క వాక్యం వుంది:

వెయ్యి పేజీల క్రైం చదివితే పిచ్చాసుపత్రిపాలు కావడం ఖాయమని.

అనుకున్నట్టే జరిగింది! ఇక లాభం లేదనుకుని ఆ కట్టని తూకానికి వేసేయమని చెప్పాను. ఆమె వినలేదు. పంపిస్తూనే వుంది, ఆ కట్ట తిరిగి వస్తూనే వుంది. చివరకు పదెనిమిదవసారి పంపించిన కట్ట తిరిగిరాలేదు.

నేను దాని గురించి పట్టించుకోలేదు. శ్యామల చాలా కంగారు పడింది.

వారం గడిచాక పబ్లిషర్ నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది- ప్రచురణకు స్వీకరిస్తున్నట్టు తెలియజేయడానికి సంతోషిస్తున్నట్టు.

వెంటనే వెళ్ళి పబ్లిషర్‌ను కలుసుకున్నాను. రెండు వందల పేజీలకి ఒక భాగం చొప్పున ఆ నవలని అయిదు భాగాలుగా విడుదల చేస్తామని ఆయన చెప్పాడు. ఒక్కో భాగానికి అయిదు వందల చొప్పున పారితోషికం ఇస్తున్నట్టూ, అమ్మకాలమీద పది శాతం రాయల్టీ ఇస్తున్నట్టూ తెలియజేశాడు. అంగీకరించాను. అగ్రిమెంటు కుదిరింది.

అంతే, అక్కడినుంచి నా జాతకం తిరగబడింది. ఒక్క సంవత్సరంలో ఆరు ప్రచురణలు పొందింది నా నవల. చెక్కుల మీద చెక్కులు వచ్చి పడుతున్నాయి. శ్యామల ఆనందానికి హద్దుల్లేవు. ఒక మోటర్ సైకిల్ కొనమంది. కొనేశాను. మిగతా డబ్బు బ్యాంకులో వేసేశాను.

సరిగ్గా ఆ రోజుల్లోనే "బ్లేడ్" పత్రిక యజమాని శ్రీ మఛ్ఛీందర్‌రావు నుంచి కబురు వచ్చింది వెంటనే కలుసుకోమని. వెంటనే కలుసుకున్నాను. నా అయిదు

భాగాల నవల ఆయన ఓపిగ్గా చదివాక ఒక విషయం గ్రహించాడుట — నాలో ఆయనకి పనికివచ్చే లక్షణాలు వున్నాయట.

ఏమిటవని అడిగాను. నీతిమీద నేను వెల్లడించిన అభిప్రాయాలు తనకి నచ్చాయని, నాలాంటి మనుషుల అవసరం తనకి చాలా వుందని, అవినీతిని నిర్మూలించే తన పథకంలో నన్ను చేరమనీ చెప్పాడతను. అక్కడి నుంచి నా రిపోర్టర్ జీవితం ప్రారంభమైంది. నెలకి పది హేను వందలు జీతం.

'బ్లేడ్' పత్రికకి లక్ష సర్క్యులేషన్ వుంది. పది మంది రిపోర్టర్సు వున్నారు. రాష్ట్రంలో జరిగే అన్యాయాలూ, దౌర్జన్యాలూ మొదలయిన వాటిని ఫోటోలతో సహా ఆధారాలతో ప్రతి శనివారం వెలువడుతూంది ఈ పత్రిక. దీనికి ఎడిటర్ శివరామశర్మ.

మహీందర్ రావుకి మోసాలూ, దౌర్జన్యాలూ, అన్యాయాలూ నచ్చవు. వాటిని రూపుమాపాలని ఆయన ఆశయం.

ఆయన కోటీశ్వరుడు. భార్యాపిల్లలుగానీ, బంధువులు గానీ లేరు. అరవై ఏళ్ళ వయసులోనూ చాలా చురుగ్గా వుంటాడు.

దానధర్మాలు చేయుటలో అందెవేసిన చేయి. దేశ వ్యాప్తంగా ఎన్నో ఆస్పత్రులు, స్కూళ్ళు, సత్రాలూ నిర్మించాడు. ఆ స్తినంతటినీ U. N. I. C. E. F., W. H. O., Cancer, Leprosy మొదలైన సంస్థలకీ, ప్రధానమంత్రి, ముఖ్యమంత్రి, రక్షణ, తుఫాను నిధులకీ చెందేలా వీలునామా ప్రకటించాడు.

ఆయన 'బ్లేడ్' స్థాపించి పదేళ్ళయింది. దేశంలో ఏ పత్రికా చేయని సాహసాలు ఇది చేస్తుందని పేరు వుంది. అవినీతి ఏ స్థాయిలో వున్నా నిర్భయంగా, బాహాటంగా వెల్లడిస్తుంది. వివరాలు సేకరించడానికి అత్యాధునిక పరికరాలున్నాయి.

సినీ నటుల ప్రేమకలాపాలనుంచి రాజకీయనాయకుల లంచగొండితనంవరకు, ప్రభుత్వ కంట్రాక్టర్ల నిలువు దోపిడీ నుంచి పోలీసుల అమానుష కృత్యాలవరకూ... ఈ పత్రిక వెల్లడించని రహస్యమంటూ లేదు.

ఎమర్జెన్సీ రోజుల్లో మా పత్రికకి పోలీసులు శత్రువులయ్యారు. ఇప్పటికీ మంచి సంబంధాలు లేవు. కాబట్టి మాకు పోలీసు రక్షణ లేదు. మా పత్రికని ఎలా నాశనం చేయాలా అని పోలీసులు వేస్తున్న పథకాల్ని ఇప్పటివరకు మహేంద్రరావ్ బాడీగార్డ్సు పారకుండా చేశారు.

నేను సేకరిస్తున్న వివరాలతో పత్రిక సర్క్యులేషన్ పెరిగిందని మహేందర్ అభినందించాడు. నేను వెలుగులోకి లాగిన కుంభకోణాల్లో అన్నిటికంటె పెద్దది భజన్ లాల్ రామ్సే ఫైనాన్సింగ్ కంపెనీకి చెందిన లావాదేవీలు. ఈ కంపెనీ బోగస్ సంస్థ అని తేలాక పోలీసులతన్ని అరెస్టు చేశారు.

ఈ రెండేళ్ళ నా వృత్తిలో చాలా రహస్యాలు బయటపెట్టాను. కానీ అవి అంత ముఖ్యమైనవి కావు. పదిహేను రోజుల క్రితం మరేదైనా పెద్ద కుంభకోణం కనుక్కుందామని గాలింపు ప్రారంభించాను.

అప్పుడు నా వలలో చిక్కినవాళ్ళే గణేష్-ధరమ్ దేవ్ లు.

నా ఆనందానికి హద్దులేవు. ఎందుకంటే గణేష్ సేఠ్ జీవన్‌లాల్ గాంగ్‌కి లీడర్. జీవన్‌లాల్ మా బాస్‌కి పరమ శత్రువు.

సంవత్సరం క్రితం మా బాస్ జీవన్‌లాల్‌తో వ్యాపారంలో పార్ట్‌నర్ గా చేరినప్పుడు అతను తప్పుడు లెక్కలు చూపించి, నష్టం వచ్చిందని ఇరవై లక్షలకి మోసం చేశాడు. ఆ మోసం ఋజువు చేసేందుకు ఎలాంటి ఆధారాలూ లేవు. మహీందర్ అతని మీద కక్ష గట్టాడు. ఎలాగయినా జీవన్‌ని పత్రికకి ఎక్కించాలని మా అందరికీ ఆజ్ఞలు జారీ చేశాడు.

జీవన్ గాంగ్ లీడర్ గణేష్ ఆరోజు ధరమ్‌దేవ్‌తో కన్పించడంతో నాలో కుతూహలం ఎక్కువైంది. ధరమ్‌దేవ్ ఎవరో నాకప్పుడు తెలియదు.

ఆ రోజు ఆదివారం. వాళ్ళు 'బార్'లో కలుసుకున్నారు. నేను వాళ్ళిద్దర్నీ ఫోటో తీశాను. గణేష్ నన్ను గుర్తుపడతాడు కాబట్టి, కంటబడకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను.

గణేష్ గురించి అందరూ చెప్పుకునేదేమిటంటే, అతను చూపుడు వేలితో కంఠం మీద పొడిచి గుండెను ఆపేయగలడట!

గణేష్‌కి ముప్పై అయిదేళ్ళు. లావుగా, దృఢంగా వుంటాడు. శరీరంలో కొవ్వు పేరుకుపోకుండా జాగ్రత్త తీసుకుంటాడు. అయిదేళ్ళ క్రితం అతను వరంగల్ నుంచి వచ్చినప్పుడు ఒకరోజు రాత్రి జీవన్‌లాల్‌కి ఫోన్ చేసి, అతని సేఫ్‌లోని నగలు కాజేస్తే బహుమతి ఎంతిస్తావని అడిగాడట.

జీవన్ అతని ధైర్యానికి మెచ్చుకుని పదివేలిస్తానన్నాడట. జీవన్‌లాల్‌కి అప్పుడు పటిష్టమైన గ్యాంగ్ వుండేది. ఈ దొంగతనం జరగదని అతని నమ్మకం. అప్పటి గ్యాంగ్ లీడర్ పట్టి బఫూన్ అని తాను నిరూపించబోతున్నట్టు, నిరూపించకపోతే తనే పదివేలు ఇస్తాననీ గణేష్, జీవన్‌తో పందెం కట్టాడుట.

ఇచ్చిన మాటప్రకారం, చెప్పిన సమయం ప్రకారం గణేష్ ఆ నగల్ని కాజేసి, గాంగ్ లీడర్ని బఫూన్‌గా చేసి పదివేలు గెలుచుకున్నాడు — నగలతో సహా!

జీవన్ తల తిరిగిపోయి గాంగ్ లీడర్ని కాల్చిచంపేసి, ఆ స్థానంలో వుండమని గణేష్‌ని కోరాడు. గణేష్ గాంగ్ లీడర్ని కాల్చి చంపకుండా కంఠంలో పొడిచి చంపి, గాంగ్ లీడర్ పదవి స్వీకరించాడు.

గణేష్ గాంగ్ లీడర్ అయ్యాక జీవన్ చేయని చెడ్డ పనంటూ లేదు!

ఆరోజు గణేష్, ధరమ్‌దేవ్‌తో జూలో కన్పించినప్పుడు నేను చాలా జాగ్రత్తగా వాళ్ళని వెంబడించాను. వాళ్ళేమీ ఎక్కువగా మాట్లాడుకోలేదు. వాళ్ళు పొదల దగ్గరవున్న ఒక బెంచీమీద కూచున్నప్పుడు మాటలు వినేందుకు నాకు మంచి అవకాశం చిక్కింది.

రాత్రి పది గంటలకి హోటల్ కంపాలా రూం సెవెంటీఫోర్‌లో కలుసుకోమని గణేష్, దేవ్‌తో చెప్పాడు. అంతకుమించి ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు.

నేను వెంటనే ఆ హోటల్‌కెళ్ళి వాళ్ళ పక్కగది అద్దెకి తీసుకుని ఏర్పాట్లు పూర్తిచేశాను. మారు తాళాలతో వాళ్ళ గదిలోకి జొరబడి టేప్ రికార్డర్‌కి కనెక్షన్ ఇచ్చాను.

సరిగ్గా పది గంటలకి వాళ్ళిద్దరూ గదిలోకి వెళ్ళి మాట్లాడుకున్నారు. వాళ్ళ మాటలన్నీ రికార్డ్ అయ్యాయి. తెల్లారి వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోయాక నేను అమర్చిన పరికరాలు తొలగించి, గది ఖాళీ చేసి వచ్చేశాను.

ఆఫీసులో ఎడిటర్ సమక్షంలో రికార్డర్ ఆన్ చేసి మాటలు విన్నాను. రిపోర్ట్ తయారుచేశాను:

సిటీలో భారీ ఎత్తున మత్తుపదార్థాల స్మగ్లింగ్ కి వాళ్ళిద్దరూ పథకం తయారుచేస్తున్నారు. ధరమ్‌దేవ్ బొంబాయికి చెందిన స్మగ్లర్. మత్తుపదార్థాల స్మగ్లింగ్ లో ఆరితేరిన వాడు. బర్మా, నేపాల్, పారిస్, మాల్టా దీవులు, టాంజానియా నుంచి అతను భారీ ఎత్తున పదార్థాల్ని దిగుమతి చేసుకుంటున్నాడు. వాటిని హైద్రాబాదులో విక్రయించడానికి జీవన్‌తో ఒప్పందం చేసుకున్నాడు.

ఈ స్మగ్లింగ్ బిజినెస్ గురించి వాళ్ళు చర్చించుకున్న విషయాలన్నీ టేపులో ఎక్కాయి. ఆటోమాటిక్ కెమేరా తీసిన ఫోటోల్లో జీవన్‌లాల్ కూడా వున్నాడు!

అగ్రిమెంట్ కాయితాలమీద సంతకాలు పెడుతున్నప్పుడు తీసిన ఫోటో చాలా చక్కగా వచ్చింది!

ఈ విషయాలన్నీ తెలిశాక మహీందర్‌రావ్ ఆనందానికి అవధుల్లేవు! తన శత్రువు తన వలలోపడి నాశనమవుతున్నందుకెంతో ఆనందించి, నన్ను అభినందించాడు.

ఆ టేపులు, ఫోటోలూ, రిపోర్ట్సు ఆఫీసు సేఫ్‌లో వున్నాయి భద్రంగా. వచ్చే సంచికలో అవి ప్రచురింపబడతాయి. ఆ సంచిక వెలువడడానికి ఇంకా అయిదు రోజులున్నాయి. ఆరవరోజు జీవన్‌లాల్ వినాశనం తప్పదు!

కానీ నేను వివరాలు సేకరించినట్టు వాళ్ళకెలా తెలిసిందో అంతుబట్టలేదు. ఆ హోటల్ రూం ఖాళీచేసి పదిహేను రోజులు గడిచాయి.

ఏదేమైనా ఆ టేప్స్, ఫోటోలు, రిపోర్ట్స్ కోసం మా మధ్య తీవ్రమయిన యుద్ధం ప్రారంభమవుతుంది. శత్రువుల చేతికి అవి చిక్కవన్నది నిశ్చయం. మా బాస్ చేతికి చిక్కిన వస్తువు ఎవరూ దక్కించుకోలేరు!

అప్పుడే యుద్ధం మొదలైంది. దేవ్ నాపైన దాడి చేశాడు. నేనెలాగో తప్పించుకున్నాను. కానీ గణేష్ గురించి భయంగా వుంది. నేనతనికి చిక్కానంటే అతని చూపుడువేలి టెక్నిక్ కి బలికాక తప్పదు!

ముందు బాస్ కి చెప్పేయాలి. ఆయన నా జాగ్రత్త తీసుకుంటాడు. ఇంటికి వెళ్ళి ఆయనకి ఫోన్ చేయాలి.

అదిరిపడ్డాను. హఠాత్తుగా మోటార్ సైకిల్ ఆపేశాను. శ్యామల బిత్తరబోయి చూసింది.

బాస్ సిటీలో లేడు! ఢిల్లీ వెళ్ళాడు! రేపటికిగాని తిరిగిరాడు!

3

నేను విపరీతంగా వణకడం శ్యామల పసిగట్టి భయంగా చూసింది. నేనామెకి ఏదీ వివరించే స్థితిలో లేను. ఏం చేయాలో నిర్ణయించుకునే స్థితిలో లేను. బాస్ సిటీలో లేడన్న విషయం తట్టాక నా ధైర్యమంతా ఎగిరి పోయింది.

తిరిగి మోటార్ సైకిలు స్టార్ట్ చేసి వేగంగా పోనిచ్చాను. గణేష్ ఎక్కడ వున్నాడు? దేవ్ తెలివిలోకి రావడానికి ఎంతోసేపు పట్టదు. అతను వెంటనే గణేష్ ని కలుసుకుంటాడు. గణేష్ నా వెంటబడతాడు.

ఏ క్షణానైనా నా ఇంటికి వచ్చేస్తాడు. ఇంటికి వెళ్ళకూడదు! ముందు ఆఫీసుకెళ్ళి ఎడిటర్ని కలుసుకోవాలి. పరిస్థితిని వివరించి చెప్పాలి. బాడీగార్డ్స్ని రంగంలోకి దించాలి...

అరగంట తర్వాత ఆఫీసుకి చేరుకుని ఎడిటర్ శర్మని కలుసుకున్నాను. మా అవతారం చూసి అతను కంగారు పడ్డాడు. నేనతనితో మాట్లాడకుండా ముందు బాడీగార్డ్ రాబర్ట్కి ఫోన్ చేసి గణేష్ ఎక్కడ వున్నాడో తెలుసుకుని తెలియజేయమన్నాను. ఆ తర్వాత శర్మకి వివరించి చెప్పాను.

అతను నవ్వి అంతగా భయపడ నవసరం లేదన్నాడు. నా భయం అతనికి తెలీదు! మహీందర్రావ్ శత్రువుమీద నేను వలపన్ని వివరాలు సేకరించి ఆయన్ని సంతోష పెట్టాను. కానీ నాకు తెలియకుండా నేను చేసిన పొరపాటు వల్ల శత్రువులకా విషయం తెలిసిపోయింది. బాస్ నన్ను క్షమించడు! తగిన శిక్ష వేసి పత్రికలోంచి బహిష్కరిస్తాడు!

బాస్ విషయం అలా వుంచి ముందు గణేష్ గురించి ఆలోచించాలి. నన్ను చంపేందుకు బయలుదేరితే తను అడ్డగించినట్టు దేవ్ చెప్పాడు. గణేష్ ఇప్పుడు నన్ను తప్పక చంపేస్తాడు!

అతనికా ఆధారాలు అప్పగించేస్తే? ప్రాణాలు దక్కుతాయి! అప్పుడు బాస్ పరువేం అవుతుంది? ఆయన ఓటమికి కారకుడ్ని నేను కానా?

లేదు, ఇలా జరక్కూడదు! నన్ను నేను రక్షించుకుంటూ బాస్ శత్రువుమీద దెబ్బతీయాలి!

"సుందర్, నువ్వు అనవసరంగా భయపడుతున్నావు" శర్మ అన్నాడు నా ముఖంలోకి నవ్వుతూ చూసి. "ఇది చాలా సామాన్య విషయం. గణేష్ నిన్నేమీ చేయడు. నిన్ను కొట్టినా చంపినా అతనికి లాభం వుండదు. అతనికా ఆధారాలు కావాలి. అవిప్పుడు యిక్కడే సేఫ్‌లో వున్నాయి. కానీ బాస్ దగ్గర వున్నాయని నువ్వు బుకాయిస్తే అతను తేలిగ్గా పరిస్థితి అర్థం చేసుకుంటాడు. నేరుగా బాస్‌ని కలుసుకుంటాడు. నీవల్ల అతనికి ఉపయోగం వుండదు!"

"ఎందుకు వుండదు? నన్ను బంధించి బాస్‌ని బెదిరిస్తే?"

"బాస్ చేతికి చిక్కింది దక్కదని అతనికి తెలుసు. నిన్ను బంధించేంతటి చౌకబారు పథకం పనికిరాదని అతనికి తెలుసు. మరేదో పటిష్టమైన పథకం తయారు చేస్తాడు__"

"ఏమిటది?" కంగారుగా అడిగాను.

నా ప్రశ్నకి సమాధానమిచ్చే స్థితిలో లేడు ఎడిటర్. కాస్సేపు సీలింగ్ ఫ్యాన్ కేసి సూటిగా చూస్తూ తీవ్రంగా ఆలోచించాడు. అతని సలహాలు నేను పాటిస్తాను. అతని ఆలోచనలు, వూహలమీద నాకు నమ్మకముంది.

"సుందర్, నాకో వూహ తడుతోంది," కాస్సేపాగి మళ్ళీ అన్నాడు ఎడిటర్. "బాస్‌ని అతను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తే తప్ప వాటిని దక్కించుకోలేడు!"

"ఇంపాసిబుల్! అతనిదగ్గర ఏం ఆధారాలున్నాయి బ్లాక్ మెయిల్ చేయడానికి? ఒకరు తనమీద వేలుపెట్టి చూపించేపని బాస్ ఎన్నడూ చేయరు! ఆయన అవినీతిని నిర్మూలించడానికి _ కంకణం..."

ఫోను మోగింది. శర్మ రిసీవర్ ఎత్తి అవతలి మాటలు విని తిరిగి క్రేడిల్ చేసి ఈలవేశాడు.

"సుందర్, గణేష్ ఎక్కడ వున్నాడో బాడీగార్డ్స్ గాలిస్తున్నారు. తెలిసిన వెంటనే తెలియజేస్తామని రాబర్ట్ అన్నాడు. ఆల్ రైట్, నేను బాస్‌కి ట్రంకాల్ చేసి పరిస్థితి వివరిస్తాను. నువ్వు ఇంటికి వెళ్ళవచ్చు నిర్భయంగా. బాడీగార్డ్స్ నీకు రక్షణగా వుంటారు. ఏమంటావు?"

"అలాగే!" అన్నాను. "బాస్ ఏం చెప్పారో నాతో చెప్పండి."

"ష్యూర్."

మళ్ళీ ఫోన్ మోగింది. శర్మ రిసీవర్ ఎత్తి, "సుందర్, నీకే" అన్నాడు.

నేను గాభరాగా రిసీవర్ లాక్కున్నాను. అవతలి గొంతు పలికింది, "మిస్టర్ సుందర్!"

నా గుండెలదిరాయి. "అవును" అన్నాను పూడుకు పోయిన గొంతుకతో.

"సుందర్, నువ్వు వెంటనే నీ యింటికి బయలుదేరి వచ్చేయ్! బాడీగార్డ్స్‌తో కాదు, భార్యతో మాత్రమే. నీతో చాలా టాప్ సీక్రెట్ మాట్లాడాలి."

"గణేష్!" అని అరవబోయి వూరుకున్నాను. ఎడిటర్ నన్ను జాగ్రత్తగా పరీక్షిస్తున్నాడు. "ఏం మాట్లాడాలి?" అడిగాను ఆదుర్దా అణచుకుంటూ.

"ఫోన్‌లో చెప్పకూడదు! వెంటనే వచ్చేయ్ సుందర్! నువ్వు క్షేమంగా వుండాలంటే బాడీగార్డ్స్‌ని తీసుక రాక! అర్థమైందా? నేను ఫోన్ చేసినట్టు ఎవరికీ చెప్పక! ఏమిటి?"

"అలాగే— ఎక్కడనుంచి మాట్లాడుతున్నావు?"

"నీ యింటినుంచి. బాడీగార్డ్స్ నిన్ను వెంటాడకుండా చూడు. డిసీజ్ టాప్ సీక్రెట్! కమ్ క్విక్!" లైను కట్ అయింది.

నా వళ్ళంతా చెమటలు పట్టాయి. గొంతు ఎండి పోయి దాహం వేస్తోంది. గజగజ వణుకుతున్న నన్ను శ్యామల, శర్మ చిత్రంగా చూస్తున్నారు.

"సర్, నేను వెళుతున్నాను..." గొణిగాను.

"ఫోన్ చేసిం దెవరు?" అనుమానంగా అడిగాడు శర్మ.

"మేనేజర్... మేనేజర్... బ్లూసీ రెస్టారెంట్ మేనేజర్."

"ఎందుకు?"

"సర్, ఏమీ లేదు...ఏమీ కాదు! నేను బిల్లు చెల్లించడం మర్చిపోయాను."

సూటిగా చూశాడు శర్మ, "ఇలాంటి పొరపాట్లే మిమ్మల్ని ముంచేస్తాయి. జాగ్రత్తగా మసలుకో! వెళ్ళి క్షమాపణ చెప్పుకో!"

"అలాగే, సర్" శ్యామల ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది నన్ను. నేను చెప్పింది అబద్ధమని ఆమెకి తెలుసు.

"సుందర్!" మళ్ళీ అన్నాడు శర్మ. "నీ ఇంటి దగ్గర కాపలా పెట్టిస్తాను. నువ్వు నిర్భయంగా వుండవచ్చు."

అదిరిపడ్డాను. "నో సర్! మేం ఇంటికెళ్ళం. అనిత... అనిత...శ్యామల ఫ్రెండ్ దగ్గరికెళతాం! మేమక్కడ వున్నట్టు ఎవరూ తెలుసుకోలేరు."

"అలాగా! అయితే మంచిది!" శర్మ అనుమానపు చూపులు అలాగే వున్నాయి.

నేను శ్యామలతో గబగబ బయటికి వచ్చి బైక్ స్టార్ట్ చేశాను.

"ఏం జరిగిందసలు?" శ్యామల అడిగింది.

నేను మాట్లాడలేదు. ఇంటికెళ్ళేవరకు ఆమెకేమీ చెప్పకూడదు. గణేష్ నన్నెందుకు పిల్చాడో అంతు బట్టటం లేదు. పటిష్టమైన ప్లాను తయారు చేసుకుని వచ్చాడా? టాప్ సీక్రెట్. నేనతని ఆర్డర్స్ పాటించక పోతే నాకే ప్రమాదం! కాబట్టి బాడీగార్డ్స్‌ని మార్గం నుంచి తొలగించాలి. ఈ వ్యవహారంలో వాళ్ళ జోక్యం లేకుండా చేయాలి.

ఒక హోటల్ దగ్గర మోటార్ సైకిల్ ఆపి ఫోన్ చేశాను. అవతల రాబర్ట్ పలికాడు. "రాబర్ట్, గణేష్ కన్పించాడా?" అడిగాను ఆత్రంగా.

"యస్, ఇప్పుడే వార్త అందింది. ఉస్మాన్ సాగర్ కెళ్ళాడట ఉదయం."

ఉస్మాన్ సాగర్! అదిరిపడ్డాను. అక్కడికెందుకు కెళ్ళాడు? నాకు కన్పించలేదే?

"రాబర్ట్, అక్కడి కెందుకెళ్ళాడట?" అడిగాను వెంటనే.

"తెలీదు. అక్కడనుంచి ఎప్పుడు, ఎక్కడికెళ్ళాడో ఇంకా తెలియదు. గాలిస్తున్నాం. సుందర్, ఏమిటి సంగతి?"

"ఏమీ లేదు. నా యింటిని చెక్ చేశారా?"

"అరగంట క్రితం. అక్కడెవరూ లేరు."

థాంక్ గాడ్! గణేష్ ఇప్పుడు నా యింట్లో వున్నట్లు వాళ్ళకు తెలియదు. ఇక ముందు తెలుసుకో కుండా చేయాలి. నాకెదురయిన ఈ పరిస్థితిని నేనే

స్వయంగా ఎదుర్కోవాలి. "రాబర్ట్, అపాయం తొలగింది" అన్నాను.

"రాబర్ట్! ఇక గణేష్‌ని గాలించనవసరం లేదు. అతను క్షేమంగా వుంటే నేనూ క్షేమంగా వుంటాను. మీరు నా యింటిని కాపలాకాసే అవసరం లేదు. నేను తీసుకుంటున్న ఒక్కో నిర్ణయం అపాయంలో నన్ను ఒక్కో మెట్టు ఎక్కిస్తోంది. మీరు చాలా సహాయం చేశారు రాబర్ట్! థాంక్స్ మీ మనుషుల్ని రప్పించుకోండి."

ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దం తర్వాత రాబర్ట్ పలికాడు, "మీ ప్రవర్తన చిత్రంగా వుంది సుందర్! ఇప్పుడెక్కడ వున్నారు?"

"ఎవరికీ తెలియని చోట" అసహనంగా అన్నాను' "రాబర్ట్, ఇక గణేష్ని గాలించి టైం వేస్టు చేయకండి. అతని గురించి అనవసరంగా భయపడ్డాను. అపాయం తొలగింది. మీ మనుషుల్ని రప్పించుకోండి."

"మంచిది సుందర్."

ఫోను పెట్టేశాను. భయంకరమైన వంటరితనం ఆవహించుకుంది. ఈ పరిస్థితిని వంటరిగా ఎదుర్కోవాలి. ఎదుర్కోగలనా? గణేష్ 'చూపుడు వేలి టెక్నిక్' జ్ఞాపకం వచ్చి శరీరం జలదరించింది.

ఇల్లు దగ్గర పడింది. నేను వంటరిగా శత్రువుల చేతులోకి వెళుతున్నాను. నాకిప్పుడు బాస్ రక్షణ లేదు. పోలీస్ రక్షణ అసలు వుండదు.

ఇంటిగేటు బార్లా తెరిచి వుంది. లోపల నల్లటిప్లిమత్ కన్పించింది. శ్యామల చటుక్కున దిగి అరవబోయింది. నోరు మూశాను.

"శ్యాం, అరిచి గొడవ చేస్తే మనకే ప్రమాదం. భయపడకు! లోనికెళ్ళి చూద్దాం."

"ఏం జరిగిందసలు?"

"నాకు తెలియదు. వెళ్ళి చూద్దాం పద!"

ఆమె నా చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుంది. ముఖం చెమటలు పట్టింది. ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తోంది. ఏం చెప్పినా నేను వినే స్థితిలో లేను. ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని బలవంతంగా ఇంటివేపుకు లాక్కెళ్ళాను.

ఆగివున్న నల్ల ప్లిమత్ కారులోంచి మౌత్ ఆర్గన్ మీద 'బాబీ' పాట వినిపిస్తోంది. నాకేమీ అర్థంగాలేదు. కారు దగ్గరికెళ్ళి చూశాను.

లోపల ముగ్గురు మనుషులున్నారు. ఒకడు డ్రైవింగ్ సీట్లో సిగరెట్ కాలుస్తూ కూచున్నాడు. మరొకడు వెనక సీట్లో ఎడమవేపు రివాల్వర్ క్లీన్ చేస్తూ కూచున్నాడు. మరొకడు అతని పక్కన మౌత్ ఆర్గన్ నోటిదగ్గర పెట్టుకుని తన్మయత్వంతో 'బాబీ' పాట వాయిస్తున్నాడు.

శ్యామల భయంకరంగా అరిచి ఇంట్లోకి పరిగెత్తింది.

ఆ అరుపుకి అందరూ తిరిగి చూచారు. "ఎవరు మీరు?" అరిచాను.

మౌత్ ఆర్గన్ వాయిస్తున్న మనిషి నన్ను చూసి నవ్వాడు. "మిస్టర్ సుందర్ మీరేనా? అయితే లోనికెళ్ళండి! నన్ను డిస్టర్బ్ చేయకండి!"

తిరిగి వాయించడం మొదలెట్టాడు. నా మతిపోయింది. గబగబ ఇంటికేసి నడిచాను.

చకచక మెట్లెక్కి వరండాలోకొచ్చాను. హాలు తలుపు తెరచి వుంది. గబగబ నడిచాను,

హాల్లో శ్యామల సోఫా పక్కన బొమ్మలా చలనం లేకుండా నిలిచి వుంది.

సోఫాలో కులాసాగా వెనక్కి వాలి, ఒక చేత్తో సిగరెట్ పట్టుకుని, రెండవ చేతిలో టెంపోరావ్ నవల చదువుతూ కూచుని వున్నాడు గణేష్.

4

గణేష్ నెమ్మదిగా పుస్తకంలోంచి తలెత్తి నన్ను చూశాడు. అతని పెదవులమీద చిరునవ్వు నిలిచింది.

"ధాంక్యూ సుందర్! నువ్వొచ్చేశావు!"

నేను ధైర్యంగా లోనికి అడుగులేశాను. ఈ సమయంలో భయపడకూడదు. ఏమాత్రం భయపడినా గణేష్ నన్ను తక్కువ అంచనా వేసి ఆటపట్టిస్తాడు. అతని ఆటలు సాగనివ్వకూడదు.

అతని ఎదురుగా వెళ్ళి కూచుని, సిగరెట్ వెలిగించి' చెమట తుడుచుకున్నాను.

అతను నవ్వి, "చాలా భయపడినట్టున్నావు." అన్నాడు.

"లేదు, ఎండ బాగా కాస్తోంది" అన్నాను. నా ముఖంలో గాంభీర్యం చూసి కుదుటపడింది శ్యామల. కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి.

గణేష్ సిగరెట్ హాల్లో ఓమూలకి విసిరి నవ్వాడు శ్యామల మింగేసేలా చూసింది. "సుందర్ చాలా పెద్ద వ్యవహారాల్లో తలదూర్చడం నీకు మంచిదికాదు" అన్నాడతను.

"మా బాస్‌తో తగవుకి తలబడటం నీకూ మంచిది కాదు" అన్నాను.

అతను ఆశ్చర్యంగా చూసి, 'తగువా? నీ బాస్‌తోనా? లేదు సుందర్, లేదు. ధర్మాత్ములతో నేను పేచీ పెట్టు కోను!'' అన్నాడు.

''అయితే ఇక్కడికి కెందుకొచ్చావ్?''

''మాకు సంబంధించిన వివరాలు నీ దగ్గర వున్నాయి. అడిగి తీసుకుందామని.—''

''నా దగ్గర లేవు. బాస్ దగ్గర వున్నాయి. ఆయనకి చిక్కింది దక్కదని నీకు తెలుసు.''

''అవును. దక్కదు'' గణేష‌న్నాడు. ''ఆయన శత్రువులకి దక్కదు! సుందర్, నువ్వతని శత్రువు కాదు! నీకు దక్కుతుంది...''

''ను వ్వాగేదేమిటో నా కర్థం కావడంలేదు!''

''క్రమంగా అర్థమవుతుంది'' అతను మరో సిగరెట్ వెల్గించాడు.

నేను మాట్లాడలేదు. అతను చెప్పేది నాకేమాత్రం ముఖ్యం కానట్టు నిర్లక్ష్యంగా దిక్కులు చూస్తూ సిగరెట్ పీల్చసాగాను.

కాస్సేపయ్యాక గణేష్ సిగరెట్ పొగ రింగులుగా పైకి వదులుతూ అన్నాడు: ''నువ్వు కుస్తీపట్లు చాలా బాగా పడతావు సుందర్!''

అదిరిపడ్డాను. సిగరెట్ జారి పడింది. దానితోబాటు గుండెకూడ జారిపోయినట్టు ఫీలయ్యాను. వళ్ళు చల్లబడింది. ''ధరమ్‌దేవ్!'' అని గొణిగాను.

''జానేదేవ్!'' చమత్కరించాడు గణేష్. ''అతని గురించి నువ్వు భయపడకు సుందర్. నిన్నేమీ చేయడు. బ్రతికి వుంటే నిన్ను చంపేస్తాడని నాకు...సుందర్, నాకు తెలుసు!''

నేను కొయ్యబారిపోయాను. "గణేష్! ఏమిటి నువ్వంటున్నది?"

"అతన్ని చంపేశాను" తాపీగా అన్నాడు గణేష్. "నిన్ను రక్షించడానికే. చాలా సహాయం చేశానుకదూ?" నవ్వాడతను. "ప్రతిఫలంగా ఆ శేఫ్స్ తాళం ఇస్తావా?"

శ్యామల ఛెంగున దూకి నా పక్కన కూచుంది.

"గణేష్! ఎందుకు చంపావు?" అర్చాను. "అతను నన్ను చంపితే నీకే లాభంకదా?"

"కాదు. నీకు ఆలోచించడం రాదు. మా రహస్యాలు మీ బాస్ చేతికి చిక్కాయి. ఇది బ్లాక్ మెయిలింగ్ గేమ్. మీ బాస్‌కి చిక్కిన వస్తువు ఎవరికీ దక్కదని నాకు తెలుసు. మా రహస్యాలు బట్టబయలుచేసే ఆధారాలు ఆయన దగ్గర వున్నాయి. వాటిని దక్కించుకోవాలంటే మార్గమేమిటి?" అడిగాడతను.

నేను జవాబివ్వలేదు. కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాను.

"బ్లాక్ మెయిల్ చేయాలి" అన్నాడతను. "సుందర్, నిజం చెప్పాలంటే మా స్మగ్లింగ్ రహస్యం బట్టబయలైనట్లు మా బాస్‌కి తెలియదు! తెలిస్తే నేను బఫూన్‌ని అవుతాను. కాబట్టి రహస్యంగా వుంచాను. ఆయనకి తెలియకుండా ఈ వ్యవహారాన్ని రూపుమాపాలనుకుని ప్లాను తయారుచేశాను.

"ధరమ్‌దేవ్ స్మగ్లర్ ఏమీకాదు. స్మగ్లర్లకి బ్రోకర్. అతనితో బిజినెస్ ఒప్పందం చేసుకున్నాక అతని అవసరం మాకుండదు. మా స్మగ్లింగ్ వివరాలు మీకు తెలిశాయి కాబట్టి అవి పత్రికలో వెల్లడయితే మేం పట్టుబడతాం.

"అందువల్ల నేను బాగా ఆలోచించి ప్లాను తయారు చేశాను. మీ బాస్‌ని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తే మా రహస్యాలు బట్టబయలుకావు. దేవ్‌కి పరిస్థితి వివరించి నిన్ను చంపడానికి వెళ్తున్నట్టు చెప్పాను. అతను వారించాడు. పిరికివాడు! పోలీసులకి చిక్కితే దేశంలో స్మగ్లర్స్ అందరి గుట్టు బయటపెట్టేస్తాను! నిన్ను చంపవద్దని వచ్చి చెప్పాడు. నేను వూరుకున్నాను.

"నీతో మాట్లాడి ఆ వివరాలు చిక్కించుకుంటానని బయలుదేరాడు. నేనతన్ని వెంబడించాను.

"అతను నిన్ను గాలించి చివరకు ఉస్మాన్ సాగర్‌లో కలుసుకున్నాడు, నేను మీరున్న చోటే పొదలమాటున నక్కాను. అతను టేప్స్ కావాలని నిన్ను అడిగాడు. ఇవ్వడానికి నువ్వంగీకరించలేదు. మీరిద్దరూ కింద దొర్లి పోట్లాడుకున్నారు. నువ్వు కొట్టిన దెబ్బలకి అతను తెలివి తప్పాడు. నువ్వు భార్యతో పారిపోయావు!

"అయితే ఇక్కడ నీకో విషయం చెప్పాలి." రెండు క్షణాలు ఆగాడతను. "సుందర్, మీరు మాట్లాడుకుంటున్నప్పుడూ, పోట్లాడుకుంటున్నప్పుడూ నేను చకచక ఫోటోలు తీశాను. నువ్వు పారిపోయాక నేను రంగంలోకి దిగాను. నువ్వు చంపబోయిన బండతో దేవ్ తల పచ్చడి చేశాను..."

కెవ్వుమంది శ్యామల.

"గణేష్!!" అంటూ అరిచాను నేను.

పకపక నవ్వాడతను. "ఇది నిజం సుందర్! నా చేతులతో దేవ్‌ని చంపాను!" జేబులోంచి ఒక కవరు తీసి టీపాయ్ పైన విసిరాడు. "ఈ ఫోటోలు చూడు!"

ఛటుక్కున కవరందుకుని ఫోటోలు బయటికి తీశాను. నా బట్టలన్నీ చెమటతో తడిసిపోయాయ్. శ్యామల వేడి వూపిరి నా చెంపలకి తగులుతోంది.

వణుకుతున్న చేతులతో ఒక్కొక్క ఫోటో చూస్తున్నాను.

మొదటి ఫోటో:—నేనూ, శ్యామల ఇసుకలో కూచోని వుంటే దేవ్ నడిచి వస్తున్నాడు, వెనకనుంచి మా వేపుకు.

రెండవ ఫోటో:—నేనూ దేవ్ మాట్లాడుకుంటున్నాం. శ్యామల నా చెయ్యి పట్టుకుంది. ఆమె ముఖంలో భయం వుంది.

మూడవ ఫోటో:—నేనూ దేవ్ వాదించుకుంటున్నాం.

నాల్గవ ఫోటో:—దేవ్ నా కాలరు పట్టుకున్నాడు. నేనతని గడ్డంకింద చెయ్యి పెట్టాను.

అయిదవ ఫోటో:—ఇద్దరం కిందపడ్డాం. దేవ్ చేతిలో కత్తి వుంది.

ఆరవ ఫోటో:—దేవ్ ఇసుకలో బోర్లా పడివున్నాడు. నా రెండు చేతుల్లో పెద్ద బండ వుంది.

ఏడవ ఫోటో:—దేవ్ ఇసుకలో రక్తం మడుగులో పడివున్నాడు! అతని తల పచ్చడయింది! పక్కన బండ వుంది...

నేను ధైర్యం కూడదీసుకున్నాను. కవరు తిరిగి టీపాయ్‌పైన పెట్టి "నీ ప్లాను బాగుంది." అన్నాను. అతను గర్వంగా నవ్వాడు. "ఇక బిజినెస్ మాట్లాడుకుందాం."

నేనిప్పుడు ఎలాంటి చిక్కుల్లో ఇరుక్కున్నానో అర్థమైంది. X దేవ్ దగ్గర బ్లాక్ మెయిల్ ఫోటోలున్నాయి

అతని రహస్యాలు నా దగ్గర వున్నాయి. వాటిని తిరిగి అప్పగించకపోతే ఫోటోల్ని పోలీసులకి అప్పగిస్తాడు.

"సుందర్, ఇప్పుడు నీ బాస్‌కి చిక్కిందే నాకు దక్కుతుంది కదా?" అడిగాడతను. "నువ్వీ ఫోటోలు తీసికెళ్ళి ఆయనకి చూపిస్తే మమ్మల్ని రెచ్చగొట్టే ప్రయత్నం మానుకుంటాడు కదూ?"

"మానుకోడు. మా బాస్ చాలా నిక్కచ్చి మనిషి" అన్నాను కచ్చితంగా. "మీ బాస్ మీద ఆయనకి చెప్పరాని కసి వుంది! మిమ్మల్ని రచ్చకీడ్చుతాడు!"

నవ్వాడతను. "మరి నువ్వు జైల్లో కూర్చుంటావు కదూ? నువ్వు జెయిలుకెళ్ళడం బాస్ ఒప్పుకోడనుకుంటాను?"

నేనూ నవ్వాను. "చూడు గణేష్, ఈ ఫోటోలు ఆయనకు చూపించను. నేనేమయిపోయినా ఫరవాలేదు కానీ, బాస్ శత్రువు నాశనమవ్వాలి!"

"పోనీ, నేనే చూపిస్తే? మీ బాస్‌కి నువ్వంటే చాలా ఇష్టం. నిన్ను జైలుకి పంపుతాడని నేననుకోను సుందర్! ఈరోజే ఆయనకి ఫోటో లందుతాయి. తిరుగు టపాలో మా రహస్యాలు లభిస్తాయి."

"ఐసీ!"

"సుందర్, ఈ బిజినెస్‌లో నా ఉద్దేశ్యం ఏమిటంటే మీరూ మేమూ క్షేమంగా వుండాలని. సేఠ్ జీవన్‌లాల్‌ని రచ్చకీడ్వడం ఎవరి ఆరోగ్యానికీ మంచిది కాదు. అలాగే ఈ గణేష్‌తో చెలగాటం ఎవరి ప్రాణాలకీ మంచిది కాదు!"

"ఐసీ!"

"నో, యూ డోంట్ సీ! ఈ ఫోటోలు మీ బాస్‌కి అందాక మాకు లొంగవద్దని ఆయనకి నువ్వు చెప్పా

వనుకో, పత్రికలో మా రహస్యాలు బయటపడ్డాయనుకో, అప్పుడు నువ్వు సర్వనాశన మవుతావు. సుందర్, నువ్వు మమ్మల్ని కాపాడితే క్షేమంగా వుంటావు. నీకు మంచి భవిష్యత్ వుంది. అర్థంలేని త్యాగాలు చేసి నాశనం చేసుకోకు. ఏమంటావు?''

నేను కాస్సేపు ఆలోచించాను. ''గణేష్, మిమ్మల్ని కాపాడాలా, రచ్చకీడ్వాలా అన్నది నా చేతిలో లేదు. బాస్ చేతిలో వుంది. ఆయన నిర్ణయాలు తిరుగు లేనివి. మా బాస్ జీవన్ చేతిలో ఓటమి అంగీకరించడానికి సిద్ధపడడు! నా ప్రాణాలకంటే ఆయన పరువు ముఖ్యం. గణేష్ మీరూ నేనూ నాశనమవడం తప్పదు!''

''అలాగే సుందర్, ఇక బయలుదేరు. షూటింగ్ ఇంకా పూర్తికాలేదు...ఇంకా కొన్ని సీన్స్ షూట్ చేయాలి'' అన్నాడతను.

నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. ''శవం ఎక్కడ వుంది?''

''కారు డిక్కీలో. పద, నువ్వు గొయ్యితవ్వి పెట్టాలి నీ క్షేమం కోసం...''

శ్యామల గట్టిగా అరిచి నా చేతులు పట్టుకుంది.

''గణేష్, నేను రాను — నువ్వే పాతిపెట్టు!'' అన్నాను.

''లేదు సుందర్, ఇంకా కొన్ని సీన్స్ షూట్ చేయాలి. కమాన్!'' లేచాడతను.

నేనలాగే కూచున్నాను. శరీరం చమటపట్టింది. ''నేను రాను!'' మళ్ళీ అరిచాను.

అతను తీక్షణంగా రెండు క్షణాలు చూశాడు. ఆ తర్వాత తిరిగి సోఫాలో కూచున్నాడు. జేబులో చెయ్యి పెట్టి ఒక సీసా తీసిటీపాయ్ పైన పెట్టాడు.

చిన్నగా నవ్వి, "దీన్ని కాన్ సెన్ట్రేటెడ్ సల్ఫ్యూరిక్ ఆసిడ్ అంటారు. ఆడవాళ్ళ ముఖాలమీద విలన్లు దాన్ని జల్లడం పుస్తకాల్లో చదివాను..." అని మళ్ళీ నవ్వాడు.

గాభరాగా చూస్తున్నాను.

"సుందర్, నాతో రాకపోతే ఈ ఆసిడ్ని నీ భార్య అందమైన ముఖంమీద జల్లేస్తాను...కమాన్, నన్ను రెచ్చగొట్టకు!"

నేను వణుకుతూ లేచి నిలబడ్డాను. శ్యామల నా చెయ్యి పట్టుకుని లాగింది, "మీరు వెళ్ళకండి! ఏం చేస్తాడో చూద్దాం!"

గణేష్ శ్యామలవేపు తిరిగాడు. "ఏం చేస్తానో చెప్పాను. మీ అందమైన రూపం క్షణాల్లో మాంసపు ముద్దగా మారిపోతుంది. హి...హి...ఆ తర్వాత మీ బ్రతుకు వూహించుకోండి!"

"మీరు వెళ్ళకండి!" శ్యామల అర్చింది. "ఎలాగూ మీరు నాశనమవుతారు, నేనూ అవుతాను! అంతే!"

ఆమె నిర్ణయానికి నేను గాభరాపడి చూశాను. ఎలాగూ నేను నాశనం అవుతాను. నావల్ల ఆమె ఎందుకు నాశనమవ్వాలి? ఈ కష్టాలన్నీ తెచ్చిపెట్టుకుంది నేను కదా?

"శ్యాం, ఇందులో నువ్వు జోక్యం చేసుకోక!" జాలిగా చూస్తూ అన్నాను. "శ్యాం, పరిస్థితి ఇంకా విషమించలేదు. బయటపడే మార్గాలున్నాయి. దయచేసి నన్ను వెళ్ళనివ్వు! తిరిగి వచ్చాక ఏం చేయాలో ఆలోచిద్దాం—"

"వాడు—వాడు దుర్మార్గుడు! మిమ్మల్ని—"

మాటలా పేసిందామె. గణేష్ క్రూరంగా చూస్తున్నాడు. "చూడండి సిస్టర్! మీరు నన్నలా పిలిస్తే నాలోని రాక్షసుడు మేల్కొంటాడు!"

శ్యామల ఒక అడుగు వెనక్కి వేసి నోరు తెరిచి వెళ్ళేసింది.

5

కారు వేగంగా దూసుకుపోతోంది.

డ్రైవ్ చేస్తున్న మనిషి పేరు ఆనంద్ అని చెప్పాడు గణేష్. మౌతార్గన్ వాయిస్తున్న మనిషి పీటర్ అనీ, మరొక మనిషి జాఫర్ అని చెప్పాడు.

పీటర్ మౌతార్గన్ మీద హెచ్చుస్థాయిలో 'బాబీ' పాట వాయిస్తున్నాడు. గణేష్ రెచ్చిపోయి, "బ్రాదర్! మరోపాట వాయించడం రాదా? 'షోలే' పాటందుకో!" అనర్చాడు.

పీటర్ ఠక్కున ఆ పేసి 'షోలే' పాటందుకున్నాడు.

నేనూ, గణేష్, జాఫర్ వెనకసీట్లో కూచున్నాం. ఆనంద్, పీటర్ ముందుసీట్లో కూచున్నారు.

నేను సిగరెట్ తాగుతూ కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తున్నాను.

ఎంత ఆలోచించినా నాకు బయటపడే మార్గాలు కన్పించడం లేదు. నాకు సంబంధించిన ప్రమాదకరమైన ఫోటోలు గణేష్ దగ్గర వున్నాయి. అవి పోలీసుల చేతిలో పడితే ఉరిశిక్ష తప్పదు! నేను నిర్దోషి అని నిరూపించుకునేందుకు ఆధారాలు లేవు.

ఫోటోలు వాళ్ళ చేతిలో కెందుకెళ్ళాలి? వెళ్ళకుండా చేయకూడదా?

ఈ ఆలోచనకి నేను నవ్వుకున్నాను. X జేష్ దగ్గర వాటిని లాక్కోడమంటే మామూలు విషయంకాదు. అలాంటి ప్రయత్నం చేశానంటే అతని టెక్నిక్‌కి గురవుతాను! చావు తప్పదు!

నెమ్మదిగా తలతిప్పి X జేష్ చూపుడువేలిని చూశాను. లావుగా, పొట్టిగా, ఇనపముక్కలా వుంది...ఒక ఆలోచన తట్టింది. వెంటనే ఆ ఆలోచన దూరం చేసుకున్నాను. అతని వేలును కోసేయడమంటే మామూలు విషయం కాదు!

తిరిగి ఆలోచించడం ప్రారంభించాను...

X జేష్ పథకంలో వీక్ పాయింట్ కనిపెట్టాలి!

ఏమిటా వీక్ పాయింట్?

అతను ఫోటో లెక్కడ దాస్తాడో నాకు తెలియదు. అడిగినా చెప్పడు. పత్రికలో వాళ్ళ రహస్యాలు రానంత వరకు ఆ ఫోటోలు క్షేమంగా వుంటాయన్నది నిర్వివాదాంశం. పత్రిక వెలువడడానికి అయిదురోజుల సమయం వుంది. కానీ ప్రెస్‌కి వెళ్ళేందుకు రెండు రోజులే వున్నాయి. ఈ రెండు రోజుల్ని నేను ఉపయోగించుకోవాలి.

ఈ బ్లాక్ మెయిల్ గురించి బాస్‌కి తెలియకూడదు. అందుకు X జేష్ ఫోటోల్ని బాస్‌కి అందివ్వకుండా చేయాలి. అంటే నేనే చూపించి బాస్ దగ్గర వాళ్ళ వివరాలు తెస్తానని బుకాయించాలి.

ఆ తర్వాత ఏం చేయాలి? X జేష్ పథకంలో వీక్ పాయింట్ వినియోగించుకోవాలి. కానీ ఎంత ఆలోచించినా ఆ వీక్ పాయింట్ ఏమిటో తట్టడంలేదు!

కారు విజయవాడ రోడ్డుమీద వురుకుతోంది. నేనలాగే ఆలోచిస్తూ పరిసరాల్ని గమనిస్తున్నాను. కొంతసేపటికి కారు కుడివేపుకి మట్టిరోడ్డుమీద తిరిగింది. పది నిమిషాల ప్రయాణం తర్వాత పూర్తిగా నిర్జనంగా వున్న ప్రదేశం చేరుకుంది.

చకచక అందరూ దిగారు. నేనూ దిగాను. పీటర్ డిక్కీ తెరిచి పారా, పలుగూ తీశాడు. గణేష్ నన్ను నవ్వుతూ చూశాడు. "సుందర్, గొయ్యి తవ్వాలి. ఆరడుగుల పొడవు - రెండడుగుల లోతు. కమాన్, క్విక్!"

నేను గాభరాగా పారా పలుగూ అందుకున్నాను. పీటర్ విషాదగీతం వాయిస్తున్నాడు. గణేష్ అతని భుజం తట్టి "గుడ్, పీటర్! ఇప్పుడు నీ బుర్ర సరిగా పని చేస్తోంది!" అన్నాడు.

నేను తవ్వడం ప్రారంభించాను. సమయం నాలుగున్నరయింది. ఎండ తీవ్రత ఇంకా తగ్గలేదు. ఆనంద్, పీటర్, జాఫర్ కారు బానెట్ ఎక్కి కూచున్నారు. గణేష్ దూరంగా ప్రత్యేకంగా నిలబడ్డాడు.

పది నిమిషాలు తవ్వి అలసిపోయాను. గణేష్ నా దగ్గరికి వచ్చాడు. "లాభంలేదు సుందర్! నువ్విలా తవ్వితే తెల్లారుతుంది!"

నేనొక నిర్ణయానికి వచ్చాను. అతన్ని సూటిగా చూశాను. "నేనిక తవ్వలేను గణేష్! మీరే తవ్వుకోండి!" అన్నాను.

అతను పకపక నవ్వాడు. "సుందర్! ఒక్కసారి నీ భార్య రూపం తలచుకో! అందమైనది కదూ? బ్యూటిఫుల్! నా చెల్లెళ్ళంతా అందమైన వాళ్ళు!"

"పిచ్చివాడా! చెల్లెల్ని నాశనం చేస్తావా?"

"లవ్ ఈజ్ లవ్! బిజినెస్ ఈజ్ బిజినెస్. కమాన్, భార్యరూపం తలచుకుంటూ గబగబ తవ్వేయ్! జాఫర్ చకచక ఫోటోలు తీస్తాడు. కమాన్ జాఫర్!"

జాఫర్ కెమేరా పట్టుకుని ఈలవేసుకుంటూ వచ్చాడు. నేను గణేష్ని తిట్టుకుంటూ గబగబా తవ్వసాగాను. సరిగ్గా ఆరుగంటలకి అతను చెప్పిన కొలతల ప్రకారం గొయ్యి తియ్యడం పూర్తయింది.

గణేష్, జాఫర్లు మా దగ్గరికి వచ్చారు. "సుందర్' పద, శవాన్ని నువ్వు మోసుకురావాలి."

నాకు ముచ్చెమటలు పట్టాయి.

పీటర్ డిక్కీ తెరిచి పిల్చాడు. జాఫర్ కెమేరా సిద్ధం చేసుకున్నాడు. చలికాలం కావడం వలన త్వరగా చీకటి పడుతోంది.

గణేష్ నాకు సైగ చేశాడు. నేను సందేహించకుండా కారువేపుకి నడిచాను. భయాన్ని బలవంతంగా దూరం చేసుకుని డిక్కీలోకి చూశాను.

దేవ్ శరీరం అచేతనంగా పడివుంది. ముఖం కన్పించడం లేదు రక్తంలో. గణేష్ రాక్షసత్వానికి రెచ్చిపోయి శవాన్ని ఎత్తి గుండెలకి హత్తుకున్నా గట్టిగా-ఏడ్చేయాలన్పించింది.

కెమేరా క్లిక్మంది. ఫ్లాష్బల్బ తళుక్కుమంది-ఒక్క క్షణం కళ్ళు చెదిరే మెరుపు.

అంతే! గణేష్ జాఫర్ మెడమీద చాచి కొట్టాడు.

"బద్మాష్! ఆ ఫోటోలో మన కారు నెంబర్తో సహా పడింది! నాశనం చేయ్!"

నేను కొయ్యబారిపోయాను. కారు నెంబర్తోసహా

పడింది! ఆ ఒక్క ఫోటో చాలు నేను నిర్దోషినని నిరూపించుకోడానికి!

"సుందర్, ఎక్కడా పొరపాటు జరగదు! డిటెక్టివ్ వాలి తెలివి తేటలు నాకున్నాయి."

గణేష్ మాటలకి ఉలిక్కిపడ్డాను. ఎంత చక్కటి అవకాశం చేజారిపోయింది! ఇక అతని పథకంలో వీక్ పాయింట్ కనిపెట్టలేను! అతని తెలివితేటల్ని ఇప్పుడే అంచనా వేయగల్గుతున్నాను.

శవాన్ని ఎత్తుకుని గొయ్యి దగ్గరికి నడిచాను. జాఫర్ ముందునుంచీ వెనుక ఫోటోలు తీశాడు. ఆ తర్వాత మట్టి కప్పుతున్నప్పుడుకూడా ఫోటోలు తీశాడు. ఎన్ని స్నాప్స తీశాడో గుర్తుపెట్టుకున్నాను: ఆరు.

ఉదయం తీసినవి ఏడు, ఇప్పటివి ఆరు. మొత్తం పదమూడు స్నాప్స్.

దేవ్ శవాన్ని ఖననం చేశాం.

ఇప్పుడు పూర్తిగా చీకటి పడింది. సమయం ఏడు కావస్తోంది. కారెక్కి తిరుగు ప్రయాణం చేస్తుండగా నేను తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాను.

కొంత తెలిసీ, కొంత తెలియకుండా నేను గణేష్ వలలో చిక్కుకున్నాను. ఏదేమైనా బాస్ నన్ను క్షమించడు. వివరాలు సేకరిస్తుండగా ఆ విషయం పొక్కడం ఆయన దృష్టిలో క్షమించరాని నేరం.

పైగా ఇది జీవన్‌లాల్‌కి సంబంధించిన వ్యవహారం. ఆయన పగతీర్చుకోడానికి ఇంతకంటే మంచి అవకాశం దొరకదు! నేను బ్లాక్ మెయిలింగ్‌లో ఇరుక్కున్నానని ఆయనకి చెప్పినా ఏమాత్రం కనికరించడు! ఆ వివరాలు పత్రికలో రాక తప్పదు!

కాబట్టి, నన్ను నేను తప్ప ఇంకెవరూ రక్షించలేరు! గణేష్ దగ్గరవున్న ఆ ఫోటోలు చిక్కించుకుంటే ప్రమాదం తప్పినట్టే. లేకపోతే ఉరిశిక్ష తప్పదు!

నన్ను చావునుంచి తప్పించడానికి బాస్ జీవన్ కి లొంగిపోయి నవ్వులపాలవ్వడు! నా దృష్టిలో నా ప్రాణాల కంటే ఆయనకి పరువు ముఖ్యం!

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు, సుందర్?" గణేష్ అడిగాడు.

నేను తేరుకుని చూశాను. "గణేష్, ఆ ఫోటోల్ని నేనే బాస్ కి చూపిస్తాను" అన్నాను.

"చూపించడమే కాదు, ఒప్పించాలి. అర్థమైందా?" తెలూపాను.

"వెరీగుడ్! రేపుదయం నీకు ఫోటో లందుతాయి. నువ్వు బాస్ కి చూపించి పరిస్థితి వివరించు. నీ ప్రాణాల కంటే ఆయనకేదీ ఎక్కువ కాదనుకుంటాను. మా బాస్ ని రచ్చకీడ్చి నిన్ను ఉరికంబం ఎక్కించడం ఏ ధర్మాత్ముడికీ ఉచితం కాదు. నచ్చజెప్పు! ఏమంటావ్?"

"అలాగే. నెగటివ్ ఎక్కడ దాస్తావు?"

అతనదోలా చూశాడు. "మా రహస్యాలు మీ రెక్కడ దాచారో నేనడిగానా?"

అతన్నడిగి ప్రయోజనం వుండదని నాకు తెలుసు. నేను మాటాడలేదు. ఎందుకో ఉలిక్కిపడ్డాను.

గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. ఎందుకు ఉలిక్కిపడ్డానో కొన్ని క్షణాల తర్వాత అర్థమైంది.

గణేష్ పథకంలో వీక్ పాయింట్ కనిపెట్టేశాను!

6

శ్యామల గాభరాగా పరిగెత్తుకు వచ్చి నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుంది. ఆమె వేడి వూపిరి నా గుండెలకి తాకి గుబులు పెడుతోంది. ఆమె చేతివేళ్ళు విపరీతంగా వణుకుతూ నా జుత్తులోకి చొచ్చుకుపోతున్నాయి.

"శ్యాం! ఏం జరిగింది? ఎవరైనా వచ్చారా?"

"లేదు!"

"ఫోన్ చేశారా?"

"ఊహుఁ! మిమ్మల్నేం చేశారు?"

నేను గట్టిగా నవ్వాను. "ఏమీ లేదు శ్యాం! సినిమా హీరోలా షూటింగ్ లో పాల్గొని వచ్చాను!"

ఆమె దూరంగా జరిగిందొక్కసారిగా. బాగా ఏడ్చిందనుకుంటాను, కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి; చెంపలమీద కన్నీటి మరకలు ఏర్పడ్డాయి. నన్ను అనుమానంగా చూస్తూ, వేగంగా వూపిరి వదులుతూ చేతులు నలుపుకుంటూ నిలబడింది.

"శ్యాం, గణేష్‌గాడుత్త ఫూల్! వాడ్ని బోల్తాకొట్టిస్తాను—"

"ఏం జరిగిందసలు! వాడ్ని ఏం చేస్తారు?"

"నువ్వనవసరంగా భయపడకు! అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది. వాడు ప్రయోగించిన విషానికి విరుగుడు కనిపెట్టాను. శ్యాం, ఆకలవుతోంది...ఉదయంనుంచీ ఏమీ తినలేదు. తెలుసా?"

ఆమె ఉలిక్కిపడి "వంట చేయలేదు—"

"ఫరవాలేదు, ఇప్పుడు చేయ్" అన్నాను. "నేను స్నానం చేస్తాను. నువ్వూ చేయి. ఆ తర్వాత ఫ్రెష్‌గా కూర్చొని మాట్లాడుకుందాం."

ఆమె కదల్లేదు. "ఏమిటా విరుగుడు?" అంది.

"శ్యాం, స్మగ్లింగ్ రహస్యాలు బట్టబయలైనట్టు జీవన్‌కి తెలియదు. అదే వీక్ పాయింట్ ..."

ఆమె ఆలోచించలేదు. "ఎలా ఉపయోగించు కుంటారు?" ఆసహనంగా అడిగింది.

"ఇంకా ఆలోచించలేదు" అన్నాను. "నేనిప్పుడు ఆలోచించలేను శ్యాం. ముందు స్నానం చేయాలి, ఆకలి తీర్చుకోవాలి. పద!"

ఆమె మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది. నేను సిగరెట్ వెల్గించి టైం చూసుకున్నాను. 7-50.

స్నానానికి బయలుదేరాను. స్నానం చేస్తున్నప్పుడు నా ప్లాను గురించి ఆలోచించాను. ఆ వీక్ పాయింట్ గురించి తీవ్రంగా ఆలోచించి దానిమీద ఆధారపడి రంగంలోకి దిగవచ్చని నిర్ణయించుకున్నాను.

స్మగ్లింగ్ రహస్యాలు బట్టబయలైనట్టు జీవన్‌కి తెలియకపోవడం గణేష్ పథకంలోని వీక్ పాయింట్!

ఇది గణేష్కు తెలియదు! కాబట్టి ఈ వ్యవహారం గురించి బాస్‌కి తెలియదని నాకు చెప్పేశాడు.

స్నానం ముగించి, భోజనం చేశాను.

నా ప్లానుకో రూపం ఏర్పడుతోంది. కానీ నేను నెగటివ్స్ తిస్కరించేందుకు పూనుకున్నట్టు గణేష్ టేప్స్ వగైరా కాజెయ్యడానికి పూనుకుంటే?

అది చాలా ప్రమాదకరం! ఆఫీసు సేఫ్‌లోంచి వాటిని తొలగించాలి! నెగటివ్స్, టేప్స్, రిపోర్ట్స్ సీలు చేసిన కవర్లో పైన 'జీవన్‌లాల్ స్మగ్లింగ్ కేస్' అన్న లేబిల్ అంటించి వుంది...

వెంటనే ఇంట్లోకి వెళ్ళి ఫోన్ చేశాను ఆఫీసుకి. శర్మ పలికాడు.

"గుడీవినింగ్ సర్. బాస్‌కి ట్రంకాల్ చేశారా? ఏమన్నారు?" అడిగాను.

"సుందర్! నీ తెలివితక్కువ పనికి ఆయన తిట్టారు! వెంటనే బయలుదేరి వచ్చేస్తానన్నారు..."

నా గుండెలదిరాయి. ఈ రాత్రికే బాస్ వచ్చేస్తాడు! నేను బ్లాక్ మెయిల్‌లో ఇరుక్కుంటానని తెలిస్తే ఈ వ్యవహారం గురించి శర్మకి చెప్పేవాడ్ని కాను! అతను బాస్‌కి ట్రంకాల్ చేసేవాడూ కాడు! ఎవరికీ తెలియకుండా, రహస్యంగా ఈ వ్యవహారాన్ని చక్కబరచేవాడ్ని!

"సర్, జీవన్ రిపోర్ట్స్ ఎక్కడ వున్నాయి?" ప్రశాంతంగా అడిగాను.

"ఇక్కడే సేఫ్‌లో. ఎందుకు?"

"అక్కడనుంచి తొలగించండి! X జేష్ వాటి కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాడని తెలిసీ సేఫ్‌లోనే వుంచితే ఆయన రెచ్చిపోతారు! తీసేయండి!"

"ఎక్కడ దాచాలి?"

"మీ యిష్టం."

"సుందర్, X జేష్ నిన్ను కలుసుకున్నాడా?"

నా వొళ్ళు చల్లబడింది. "లేదు! ఎందుకు?" అర్చాను.

శర్మ నవ్వాడు. నేను చెవులు మూసుకున్నాను.

"ఏమీ లేదు, సుందర్. అతని గురించి నువ్వేమీ భయపడకు! అతను నిన్ను కలిస్తే బాస్‌తో మాట్లాడమని చెప్పు! సరే, రెండవ మనిషి ధరమ్‌దేవ్ ఎక్కడ వున్నాడు? కన్పించాడా?"

నా కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. బ్లాక్ మెయిల్ గురించి అతనికి తెలుసా?

"కన్పించలేదు! బొంబాయి వెళ్ళాడట! సర్, రాబర్ట్ ఎక్కడ వున్నాడు?"

"తెలియదు. నేను పనేమీ అప్పగించలేదు."

తేలికపడ్డాను. శర్మ ఎంతవరకు బుకాయిస్తున్నాడో నాకు తెలియదు. నేనూ బుకాయిస్తున్నాను. ఇద్దరం ఒకరొకరు మోసం చేసుకుంటున్నాం.

"సుందర్, రెస్టారెంట్ మేనేజర్ మళ్ళీ ఫోన్ చేశాడు. నువ్వక్కడికి వెళ్ళలేదట?"

అత్యంత శక్తివంతమైన బాంబు నా గుండెలో పేలింది.

"అవును సర్, వెళ్ళలేదు! ఇందాకే ఫోన్ చేసి క్షమాపణ చెప్పుకున్నాను..." సమయానుకూలంగా నేనబద్ధాలెలా చెప్పగలుగుతున్నానో అర్థంగావడంలేదు!

"మంచిది సుందర్. నువ్వు చెప్పినట్టు చేస్తాను. ఆ కవర్ తొలగిస్తాను."

లైను కట్ అయింది.

చాలాసేపు చలనం లేకుండా వుండిపోయాను. శర్మకి నా మీద అనుమానం వచ్చింది! నా పైన నిఘా వుంచాడా? అయితే అది ప్రమాదకరం! నా పథకానికి అవరోధం!

వెంటనే రాబర్ట్‌కి ఫోన్ చేశాను. అతను పలికాడు. "ఏమిటి సుందర్?"

"మీ మనుషులెక్కడ వున్నారు?"

"తెలియదు. ఎవరూ డ్యూటీలో లేరు. నేనిప్పుడు ఏర్‌పోర్ట్ కెళుతున్నాను, బాస్‌ని రిసీవ్ చేసుకోడానికి; శర్మతో కలిసి!"

"మీ మనుషులు డ్యూటీలో లేరా?"

"లేదు. బాస్‌తో మీ విషయం మాట్లాడాక ఆయన చెప్పినట్టు చేస్తాం."

"థాంక్స్ రాబర్ట్, గుడ్ నైట్." రిసీవర్ పెట్టేసి డాబామీదికి వురికాను. కనుచూపు మేరలో, వీధి దీపాల వెలుగులో అనుమానాస్పదంగా తచ్చాడుతూ ఎవరూ కన్పించలేదు.

అక్కడే పిట్టగోడమీద కూచుని ఆలోచించడం ప్రారంభించాను. సమయం 10-20 అయింది.

ఈ రాత్రి నేను ఏదో ఒకటి చేయకపోతే, తెల్లారితే పరిస్థితి మారవచ్చు; విషమించవచ్చు. ఒక గంటసేపు ఆలోచించి నా ఆలోచనలకు తుదిరూపం ఇచ్చాను.

గబగబా పక్కగదిలోకి నడిచాను.

అలమెరా తెరిచి ఏర్ బ్యాగు తీశాను. టేప్ రికార్డర్, కాసెట్స్, మైక్రోఫోన్, ఎలక్ట్రిక్ తీగ చుట్ట, స్క్రూ డ్రైవర్స్ తీసి బ్యాగులో వేశాను. ఆ తర్వాత డ్రాయింగ్ రూంలోకెళ్ళి మేజా సొరుగులోంచి హాండ్ గ్లాస్, పెన్ సెల్ లైట్, కటింగ్ ప్లేర్ తీశాను. ఆ తర్వాత క్రింది సొరుగులోంచి కత్తి తీశాను.

ఆ కత్తిని ఒకసారి పరీక్షించాను. వేటకత్తి. తొమ్మిది అంగుళాల పొడవు, దృఢమైన పిడి, పదునైన అంచులు.

గణేష్ ఒకవేళ ఘర్షణ పడితే ఈ కత్తి పెట్టి అతని వేలు కోసేయడమే గాక కడుపులో పొడిచేయాలని కూడ నిశ్చయించుకున్నాను.

సరంజామా అంతా పోగుచేసుకుని కాన్వాస్ బూట్లు ధరించి హాల్లోకి వచ్చాను. నా ప్లానులో మొదటిమెట్టు జీవన్‌కి ఫోన్ చేయడం.

కానీ వెంటనే ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాను. ఇక్కడ మనం బిజీగా లేదు! నా టెలిఫోన్‌ని బాస్ మనుషులు టాప్ చేయవచ్చు.

శ్యామల వున్న గది తలుపుపైన చప్పుడు చేశాను. "శ్యాం, వెళుతున్నాను తలుపులేసుకో!"

రెండు క్షణాల తర్వాత తలుపు తెరుచుకుంది. "నాకెంతో భయంగా వుంది!" అందామె.

"ప్లీజ్, అలా మాట్లాడకు!" ఆమె భుజాలమీద చేతులు వేశాను. "శ్యాం, సక్సెస్ అవుతుంది. మరో మూడు గంటల తర్వాత మనం స్వేచ్ఛావాయువు పీలుస్తాం!" అంటూ ఆమె చెంపమీద చేతులు వేశాను.

7

శాంతి థియేటర్ పక్కన ఇరానీ కేఫ్ ముందు మోటార్ సైకిల్ ఆపి దిగాను. నన్నెవరూ వెంటాడలేదని కచ్చితంగా తెలుసు. చకచక లోనికి నడిచాను. ఈ హోటళ్ళకి రాత్రీ పగలు అనేది లేదు. ఇరవై నాలుగంటలూ అలా తెరిచే వుంటాయి. జనం కిటకిటలాడుతూనే వుంటారు.

కౌంటర్ దగ్గర కెళ్ళి ఫోన్ ఉపయోగించేందుకు అనుమతి తీసుకున్నాను. జీవన్ నెంబర్ డయల్ చేసి రిసీవర్ చెవిదగ్గర పెట్టుకున్నాను. కొన్ని క్షణాల తర్వాత అవతలి గొంతు పలికింది. "యస్? మీ రెవరు?" ఆ గొంతు ఎవరిదో నాకు తెలుసు_జీవన్ కూతురు రీనాది.

"మిస్ రీనా, డాడీ వున్నారా?" అడిగాను.

అవతల నిట్టూర్పు. "లేరు. క్లబ్‌కి వెళ్ళి రాలేదు."

"ఎప్పుడు వస్తారు?"

"ఆయనకే తెలియదు."

"ఇంట్లో ఎవరూ లేరా?"

"లేరు."

"రాత్రిపూట ఇంట్లో ఎవరూ లేరని పరాయి మగాడితో చెప్పడం మీకు మంచిది కాదు."

వెంటనే సమాధానం వచ్చింది. "ఈ రోజుల్లో అమ్మాయిల్ని అంత తక్కువ అంచనా వేయడం మీకూ మంచిది కాదు. ఎవరు మీరు?"

"మీ డాడీ శ్రేయోభిలాషిని." ఫోన్ పెట్టేశాను. నేను వూహించినట్టే జరిగింది. జీవన్ ఇంట్లో లేడు!

వెంటనే బయటికి వచ్చి బైక్ స్టార్ట్ చేసి దూసుకపోయాను. నన్నెవరూ వెంటాడ్డంలేదు. ఒకవేళ నాకు తెలియకుండా వెంటాడినా తప్పు మార్గం పట్టించేందుకు పిచ్చిగా రోడ్లన్నీ తిరుగుతూ చివరికి హఠాత్తుగా ఓ సందులోకి దూసుకెళ్ళి గమ్యస్థానం చేరుకున్నాను.

జీవన్ లాల్ రెండంతస్తుల బంగళాలో అక్కడక్కడ దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. గేటుముందు గూర్ఖా పచార్లు చేస్తున్నాడు.

బంగళాకి వెనక, కుడిపక్కల రెండు బంగళాలున్నాయి. ముందుభాగం, ఎడమ పక్కల రోడ్డు వుంది. ముందుభాగం మెయిన్ రోడ్. ఎడమపక్క సన్న వీధి. అక్కడక్కడ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి.

ఈ వీధిలోకి జీవన్ మనుషులు వచ్చే అవకాశంలేదు. అసలు జనసంచారం వుండదు.

ఒకచోట బైక్ ఆపి దిగాను. ప్రహారీగోడ ఆరడుగుల ఎత్తువుంది. గోడమీద ఇనపకడ్డీలు దించి మూడు వరసలు తీగలు బిగించి వున్నాయి. కటింగ్ ప్లేర్ తో కింది తీగ తెంపేశాను. ఆ తర్వాత బ్యాగ్ అందుకని గోడెక్కి

రెండవ తీగ క త్తిరించి లోనికి దూకాను. కొన్నిక్షణాలు ఆయాసం తీర్చుకుని వేగంగా బంగళా వేపుకి వురికాను.

కాన్వాస్ బూట్లతో పిల్లిలా గెంతుతూ బంగళా ముందుభాగంలో కొచ్చాను.

వరండా చీకటిగా వుంది. హాలు తలుపు వేసి వుంది. గబగబ తలుపు చేరుకున్నాను. నెట్టిచూ స్తే తెరుచుకో లేదు. ఏం చేయాలో తోచలేదు.

వరండా మెట్ల నానుకుని ఇరువేపులా రెండు చెట్లు న్నాయి. వాటి కొమ్మలు రెండవ అంత స్తును చేరు కున్నాయి. ఆలోచించాను. చెట్టెక్కి తేగానీ లాభంలేదు. గబగబ చెట్టెక్కి కొమ్మలు పట్టుకుని పైకి ప్రాకాను. రెండవ అంత స్తు కిటికీ అద్దం చేరుకున్నాక ఆయాసం తీర్చుకున్నాను.

ఆ తర్వాత తలుపు నెట్టాను. తెరుచుకుంది. ఒక క్షణం సందేహించి చీకటిగా వున్న గదిలోకి దూకాను. బ్యాగులోంచి టార్చితీసి వెలిగించి గది కలియజూశాను. సోఫాసెట్, ఫోంబెడ్, సీలింగ్ ఫాన్, టెలిఫోన్, డ్రెసింగ్ టేబిల్, ఐరన్ సేఫ్ కన్పించాయి.

గదిని జాగ్ర త్తగా పరిశీలించి చివరకి అది జీవన్ గది అని తెలుసుకున్నాను. ఇక బ్యాగు తెరిచి నా పని ప్రారంభించాను. ఏ క్షణాన్నయినా జీవన్ రావచ్చు.

మైక్రోఫోన్‌కి వైరు బిగించి బెడ్ కింద పెట్టాను. అక్కడ వున్నట్టు ఎవరూ తెలుసుకోలేరు. వైరు రెండవ చివర కిటికీలోంచి బయటికి తెచ్చాను. రెండవ చివర టేప్ రికార్డర్‌కి కనెక్షన్ ఇచ్చి సౌండ్ టెస్ట్ చేశాను. సరిగానే వుంది.

బయట కిటికీ షేడ్ మీద టేప్ రికార్డర్ వుంచి తలుపు మూశాను. మిగతా సరంజామా బ్యాగులో వేసుకుని భుజానికి తగిలించాను. అప్పటికి అర్ధరాత్రి దాటి ఇరవై నిమిషాలైంది. ఇక బయటికెళ్ళి జీవన్ కోసం ఎదురు చూడాలి.

నిదానంగా సిగరెట్ వెలిగించి అయిదు నిమిషాలు విశ్రాంతి తీసుకున్నాను. తర్వాత కొమ్మ ఎక్కాను. చలి తీవ్రంగా వుంది. జాగ్రత్తగా పాకుతూ ముందుకెళ్లాను. కొమ్మ పైకీ కిందికీ వూగుతోంది.

ఇప్పటికీ ఇందులో విజయం సాధించగలనని నాకు నమ్మకముంది. ఒక చిన్న నాటకమాడి జీవన్ని చిక్కులో పడేసి ఆ నెగెటివ్స్ కాజేయాలి. వచ్చిన దారినే బయట పడ్డాను.

8

అబిడ్స్ దగ్గర ఒక హోటల్ ముందు బైక్ దిగి లోనికి నడిచాను.

అక్కడంతా కోలాహలంగా వుంది.

ఫోను ఉపయోగించుకునేందుకు అనుమతి తీసుకుని జీవన్ నెంబర్ డయల్ చేసాను.

కొంతసేపు తర్వాత జీవన్ గొంతు పలికింది. హమ్మయ్య! వచ్చాడన్నమాట!

"యస్, జీవన్‌లాల్ స్పీకింగ్, హూ ఆర్యూ?"

"మిస్టర్ సోమసుందర్, రిపోర్టర్, బ్లేడ్ మాగజైన్" అన్నాను.

జీవన్ వెంటనే "నువ్వా!" అన్నాడు. "ఏమిటి అంత రాత్రి ఫోన్ చేశావు? నా గొంతు కోస్తావా? మీది మొండి బ్లేడు. నా గొంతు తెగదు."

"మేమింకా మీమీద బ్లేడు ఝుళిపించలేదు కాబట్టి మీరలా అనుకుంటున్నారు" అన్నాను సీరియస్‌గా. పరాచికాలకిది సమయంకాదు. "మిస్టర్ జీవన్. నా మాటలు జాగ్రత్తగా, వొళ్ళు దగ్గర పెట్టుకుని వినండి! హోటల్ కంపాలా రూం సెవెంటీఫోర్ జ్ఞాపకముందా?"

అవతలినుంచి జీవన్ విచిత్రమైన అరుపు అర్చాడు.

"రాస్కెల్! నీ కెలా తెలుసు?"

"తెలుసుకోడం నా వృత్తికాబట్టి" అన్నాను. "మీ స్మగ్లింగ్ ప్లాట్ అంతా టేపుమీద ఎక్కించి భద్రంగా దాచాను. దాని విలువ లక్ష రూపాయలు."

చాలాసేపు అవతల నిశ్శబ్దం. నా మాటలకి అతని ప్రాణాలెగిరిపోయినంత పనయివుంటుంది—సమాధానం లేదు.

గర్వంగా నవ్వుకున్నాను నా పథకానికి.
అప్పుడు విన్పించాయి జీవన్ మాటలు: "రాస్కెల్! బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నావా?"

"అవును. మీరు లొంగకపోతే ఆ టేప్స్ పోలీసులకి మెయిల్ చేస్తాను"

"అంటే, నువ్వు 'బ్లేడు'లో లేవా?"

"లేను. బయటికి వచ్చేశాను."

"ఎందుకు?"

"నిజం చెప్పాలంటే గిట్టుబాటు కావడంలేదు. అబద్ధం చెప్పాలంటే పెద్దమనుషుల్ని రచ్చకీడ్చడం నా కిష్టంలేదు."

"రాస్కెల్ నా స్మగ్లింగ్ ప్లాట్ నాకే అమ్మకానికి పెడ్తావా?" జీవన్ అర్చాడు.

"మీరే చెప్పండి, ఏది న్యాయంగా వుంటుంది? అమ్మకానికి పెట్టమంటారా, అప్పగించమంటారా పోలీసులకి?" అడిగాను.

కాస్సేపు నిశ్శబ్దం. ఆ తర్వాత జీవన్ అన్నాడు, "నేను ఆలోచించుకోవాలి. బహుశ నీకు పిచ్చి పట్టిందనుకుంటాను."

"మీరేమీ ఆలోచించకండి! నా షరతులు ఒప్పుకోండి. మీ ఎత్తులు నా దగ్గర పనికిరావు!"

"నేను గణేష్‌తో మాట్లాడాలి."

తేలిగ్గా వూపిరి వదిలాను. "వెంటనే మాట్లాడండి! గంట తర్వాత ఫోను చేస్తాను. అయితే ఒక విషయం చెప్పండి. నేను కోరిన డబ్బుకాక అదనంగా బహుమతి ఎంతిస్తారు?"

"ఎందుకూ?"

"గణేష్‌ని బఫూన్ చేశానుకదా?"

"షటప్, రాస్కెల్!" ఠక్కున లైను కట్ అయింది.

ఫోను పెట్టేసి నవ్వుకున్నాను. డబ్బు చెల్లించి బయటికి వచ్చి బైక్ స్టార్ట్ చేసి మళ్ళీ జీవన్ ఇంటికి బయలుదేరాను. అంతా నేననుకున్నట్టే జరుగుతోంది. నేను పన్నిన వలలో గణేష్ ఇప్పుడు చిక్కుకోబోతున్నాడు!

అదే మార్గాన జీవన్ బంగళాలోకి ప్రవేశించాను. జీవన్ గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. కిటికీ తెరిచి వుంది. నేను చెట్టుద్వారా కిటికీ చేరుకోడం ప్రమాదకరం. .యితే ఒక ఆలోచన వచ్చింది. గణేష్ కారు లేదు.

కాబట్టి అతనింకా రాలేదు. ముందు నేను చెట్టెక్కి కూచుంటే అతను వచ్చాక ఆ హడావుడిలో కిటికీ షేడ్ ఎక్కి కూచోవచ్చు.

గబగబ చెట్టెక్కాను. ఒక కొమ్మమీద కూర్చుని గణేష్ కోసం ఎదురుచూడసాగాను.

సమయం రెండు కావస్తోంది.

శ్యామల జ్ఞాపకం వచ్చింది. అక్కడేం జరిగిందో తెలియదు.

తేరుకుని చూశాను. హెడ్ లైట్స్ కన్పించాయి. నల్ల ప్లిమత్ వేగంగా వస్తోంది. జీవన్ తటాలున కిటికీ దగ్గరికి వచ్చి తొంగిచూశాడు. గణేష్ కార్లోంచి దూకి లోనికి పరిగెత్తాడు. జీవన్ వెనక్కి తిరిగాడు.

ఉన్నట్టుండి ఉలిక్కిపడ్డాను. ఒక వేళ వాళ్ళ సంభాషణ ఆ గదిలో సాగకపోతే!? నేనుపడ్డ శ్రమంతా వృధా అయిపోతుంది! ఇది నేను వూహించలేదు. ఇప్పుడు చేసేదేమీ లేదు! అంతా అదృష్టంమీద ఆధారపడి వుంది.

వెనక్కి తిరిగిన జీవన్ గదిలోంచి బయటికెళ్ళాడు. నేను గబగబ కొమ్మమీద ప్రాకి కిటికీ షేడ్ చేరుకున్నాను. దానిమీద బోర్లా పడుకుని తలకిందికి పెట్టి కిటికీలోంచి గదిలోకి తొంగిచూశాను.

జీవన్, గణేష్ గదిలోకి ప్రవేశించారు...

తేలిగ్గా వూపిరి వదిలాను. టేప్ రికార్డర్ ఆన్ చేశాను. జీవన్ అరుపు స్పష్టంగా విన్పిస్తోంది నాకు:

"బఫూన్! బిజినెస్ అంతా మంటగలిపావు! వారం క్రితం పదమూడు లక్షలు వాళ్ళకి పంపించాను, సరుకు కోసం! ఆ సరుకు రాలేదు, ఇక్కడ కథ అడ్డం తిరిగింది!

పదమూడు లక్షలు మునిగాయి! పదమూడు లక్షలు! నీకు లక్షలో శిక్ష విధించినా నా కసి తీరదు! పైగా ఆ రాస్కెల్ కి లక్ష సమర్పించుకోవాలి! వింటున్నావా బఫూన్?''

''బాస్!'' గణేష్ గర్జించాడు. ''ఎవరు బఫూన్? ఏమిటి మీరనేది! ఏం జరిగింది?''

జీవన్ కోపం చల్లార్చుకునేందుకు తీవ్రంగా ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

''బాస్, శాంతించండి, నాకు వివరంగా చెప్పండి.'' గణేష్ ముఖంలో రంగులు మారుతున్నాయి.

రెండు నిమిషాల తర్వాత జీవన్ వివరించి చెప్పాడు. అంతా విని గణేష్ ఫకాలున నవ్వాడు. జీవన్ భయపడ్డాడు.

''బాస్, నిద్రపట్టక మెదడు పాడయి వాడేదో వాగుతున్నాడు. మీరు పట్టించుకోకండి!''

''గణేష్...?

''భయపడకండి బాస్!'' గణేష్ జీవన్ కి అంతా వివరించి చెప్పాడు. ''నా దగ్గర వాడ్ని హంతకుడిగా నిరూపించే ఫోటోలున్నాయి. దేవ్ ని చంపి నేనే వాడ్ని బ్లాక్ మెయిల్ లో ఇరికించాను. వాడు మిమ్మల్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తాడా! నాశనమైపోతాడు! ఆ టేప్స్ వాడి దగ్గర లేవు. ఆఫీసు సేఫ్ లో వున్నాయి. వాడికి పిచ్చి పట్టింది. నేను వాడితో మాట్లాడుతాను...''

గణేష్ ఫోన్ వేపు కదిలాడు. నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి.

''హలో సిస్టర్? బావగారున్నారా? పిలవండి!'' అన్నాడతను ఫోన్ లో. కాసేపు అవతలి మాటలు విని,

"ఇంట్లో లేడా? ఎక్కడికి వెళ్ళాడు? తెలియదా. నిజమేనా? నిజమేనా? మూడవసారి అడుగుతున్నాను-ఓ.క. థ్యాంక్యూ!" అని రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

"బాస్, వాడింట్లో లేడట. నేను వెళ్ళి చూస్తాను." అన్నాడు గణేష్ జీవన్ వేపు తిరిగి. "వాడు నిజంగా ఎతులు వేస్తున్నాడేమో తెలియదు. సేఫ్‌లోంచి ఆ టేప్స్ దొంగిలించడం ఎందుకైనా మంచిది—"

"నెగటివ్స్ ఎక్కడ దాచావు?" జీవన్ అర్చాడు.

ఇదీ నేను ఆశించే ప్రశ్న!

"మీ కనవసరం బాస్. అవి భద్రంగా వున్నాయి."

"నాకు నిద్రపట్టదు! చెప్పు! ఎక్కడ దాచావు?" మళ్ళీ అన్నాడు జీవన్.

గణేష్ అన్నాడు. "ఆ నెగటివ్స్ నా యింట్లో పరుపు దూదిలో దాచాను. చాలా?"

జీవన్ తృప్తిచెందాడు. నేను ఉక్కిరి బిక్కిరి అయ్యాను.

నెగటివ్స్ గణేష్ పరుపు దూదిలో వున్నాయి!

"బాస్, నిశ్చింతగా నిద్రపోండి! నేను బఫూన్‌ని కాను. పరమ కిరాతకుడిగా నిరూపించుకుంటూ నిప్పురే! సుందర్‌గాడి అంతుచూసి, సేఫ్‌లోంచి టేప్స్ తీసుకొస్తాను. గుడ్ నైట్" అతను తన చూపుడువేలుని చూసుకుని, అదోలా నవ్వి బయటకి అడుగువేశాడు.

నేను వెంటనే రికార్డర్ ఆఫ్ చేసి, కనెక్షన్ ఊడదీసి బ్యాగులో వేసుకున్నాను. ఆ తర్వాత కాచుకున్నాను. కాస్సేపయాక గదిలో లైటారిపోయింది.

అదే క్షణంలో కింద కారు స్టార్ట్ అయింది—గణేష్ వెళ్ళిపోతున్నాడు.

అతను ఇప్పుడు నా యింటికెళతాడు. అక్కడ నేనుండను. శ్యామలని హింసిస్తాడు...ముఖంమీద ఆసిడ్ జల్లేస్తాడు! ఆ తర్వాత ఆఫీసుకెళ్ళి టేప్స తస్కరిస్తాడు_ సేఫ్ ఖాళీగా వుంటుందన్నది వేరే విషయం. కానీ శ్యామల నా మూలంగా దారుణంగా శిక్షింపబడుతుంది!

ఇలా జరక్కూడదు! ఏదో ఒకటి చేయాలి! గణేష్ నా యింటికి చేరుకునేలోపున ఏదో ఒకటి చేయాలి...

ఒక ఆలోచన వచ్చింది. చెట్టు దిగి ప్రహరీగోడ వేపుకి వేగంగా వురికాను.

గోడదూకి బైక్ స్టార్ట్ చేసి చీకటిని చీల్చుకుంటూ అమిత వేగంతో దూసుకపోయాను.

9

ఆబిడ్స దగ్గర రెస్టారెంట్ ముందు బైక్ దిగాను. లోనికి వురికి ఫోన్ ఎత్తి నెంబర్ డయల్ చేశాను.

అవతలి నుంచి శ్యామల గాభరాగా పలికింది.

"శ్యాం, నువ్వు వెంటనే వెళ్ళిపో!" అన్నాను ప్రశాంతంగా.

"ఎక్కడికి?"

"ఎక్కడికైనా...అనిత దగ్గరికెళ్ళు! త్వరగా!"

"ఏం జరిగిందసలు?"

"ఏమీ లేదు__తర్వాత ఫోను చేస్తాను. నువ్వెళ్ళిపో!"

"అలాగే!" అస్పష్టంగా విన్పించాయి ఆమె మాటలు.

నేను ఆందోళనగా రిసీవర్ పెట్టేశాను. గబగబ బయటికి వచ్చి బైక్ స్టార్ట్ చేసి వేగంగా దూసుకపోయాను.

విజయం తథ్యం! ఆ నెగెటివ్స నేను కాజేస్తాను. ఆ టేప్స గణేష్కి దక్కవు. జీవన్ రహస్యాలు బట్టబయలు

కాక తప్పదు! బాస్ శత్రువుమీద ఎట్టకేలకు నేను దెబ్బ తీస్తున్నందుకు ఆనందంగా వుంది.

నేను మూడు విజయాలు సాధించాను:—

బాస్ ప్రతిష్ట కాపాడాను.

నా ప్రాణాలు రక్షించుకున్నాను.

దేవ్ హంతకుడ్ని పట్టుకున్నాను.

కానీ, సేఫ్‌లో టేప్స్ లేకపోతే గణేష్ ఎలా రియాక్ట్ అవుతాడు? నేను నెగటివ్స్ తస్కరించానని తెలిస్తే ఏం చేస్తాడు? చంపేస్తాడా? మరో పథకం తయారుచేస్తాడా? నన్ను చంపకుండా బాస్ రక్షిస్తాడు. ఇక మరో పథకం తయారుచేసేందుకు సమయం ఏది? ఆ లోపు జైల్లో కూచుంటాడు.

మాది మొండి 'బ్లేడ్' అని జీవన్ పరిహసించాడు. ఇప్పుడు గుణపాఠం నేర్చుకుంటాడు!

ఆలోచనల్లో గణేష్ ఇల్లు వచ్చేసింది. బాల నగర్‌లో వనరాజ్ ఫ్లాట్స్. మర్నాడు పత్రికల్లో ఇలా వస్తుంది: 'బ్లేడ్ రిపోర్టర్ దొంగతనానికి పాల్పడిన వైనం!'— పోలీసులు ఇలాగే ప్రకటిస్తారు!

ఇది చాలా ప్రమాదంతో కూడుకున్న సాహసం. ఏది ఏమైనా నేను ఆ సాహసానికి పూనుకోవలసిందే! జరగవలసింది జరుగుతుంది...

గేటు దగ్గర జవాను నన్ను చూశాడు. నా భుజానికి బ్యాగు వేలాడుతోంది, "ఎవరు మీరు?"

"గణేష్‌కోసం వచ్చాను."

"అతను లేడు. మీరెక్కడనుంచి వచ్చారు?"

"పక్కవూర్నుంచి వచ్చాను. అతన్ని కలుసుకోవాలి"

"గదికి తాళం వేసి వుంది."

"గుమ్మం ముందు కూచుంటాను. ఇక్కడ చలిగా వుంది."

అతనొకసారి ఎగాదిగా చూసి, "సరే, వెళ్ళండి" అన్నాడు.

నేను చకచక మెట్లెక్కాను.

త్వరగా పని ముగించుకుని వెళ్ళిపోవాలి. ఏ క్షణాన్నైనా గణేష్ వూడిపడతాడు. మూడో అంతస్తులో అతని గదిముందాగాను. తాళంవేసి వుంది. నడవాలో దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. పక్క గదులన్నీ మూసి వున్నాయి. నేనిక్కడ పని ముగించేవరకు ఎవరూ బయటికి రాకపోతే బావుంటుంది.

తలుపు తెరవడం కష్టమేమీ కాలేదు నాకు. స్క్రూ డ్రైవర్‌తో గడియ విప్పేసి లోనికి ప్రవేశించాను.

లైటు వేయకుండా టార్చి వెల్గించాను. గబగబ బెడ్ దగ్గరకి నడిచాను.

పరుపుమీద ఖరీదైన దుప్పటి పరిచివుంది. దాన్ని లాగి కింద పారేశాను. జేబులోంచి కత్తితీసి పరుపు ఒకవైపు అంచు కుట్లు కోసేశాను. లోన చెయ్యిపెట్టి వెతికాను. మెత్తగా దూది తగిలింది. భుజంవరకు చెయ్యి పోనిచ్చి వెతకసాగాను. నాక్కావలసినవి తగలడంలేదు!

గాభరాగా పరుపు రెండవవేపు అంచు చూశాను. కత్తిపెట్టి కుట్లు కోయబోయాను. కుట్లులేవు! కత్తి లోనికి దూదిలోకి దూసుకపోయింది!

గుండె గతుక్కుమంది—శ్వాస ఆగిపోయింది! చెయ్యి పెట్టి ఆత్రుతగా గాలిస్తున్నాను. ఎక్కడా నెగెటివ్స్ తగలలేదు!

నాకు వూహ తెలిసినప్పటినుంచి మొట్టమొదటిసారిగా ఏడ్చింది అప్పుడే!

10

అరగంట తర్వాత యుద్ధంలో ఓడిపోయిన సైనికుడిలా ఇంటికి చేరుకున్నాను.

ఫ్యాన్ స్విచ్ నొక్కి సిగరెట్ వెలిగించాను. బెడ్ మీద వెల్లకిలా పడుకుని ఆలోచించసాగాను.

నా ప్లాను నేను వూహించని విధంగా ఫ్లాప్ అయింది. నాకిప్పుడు ఏడుపు రావడంలేదు, నవ్వు రావడంలేదు. మెదడు మొద్దుబారింది. ఎక్కడుంది లోపం? ఎక్కడ జరిగింది పొరపాటు?

ఒకటికిపదిసార్లు ఆలోచించి ప్లాను తయారుచేసి రంగం లోకి దిగాను. చివరి క్షణంవరకు విజయం తథ్యం అను కున్నాను. తెల్లారితే గర్వంగా తలెత్తుకుని బాస్ దగ్గరికి వెళ్ళాలనుకున్నాను. ఇప్పుడంతా తల్లకిందులైంది!

ఫోను మోగింది—

ఒక్క క్షణం అలా నిలబడిపోయాను.

మళ్ళీ కొత్త వ్యవహారానికిది ప్రారంభోత్సవం: నా అదృష్టానికి పరీక్షా సమయం.

రిసీవర్ ఎత్తాను. "సుందర్! వెంటనే బయలుదేరిరా!" శర్మ అరుపు విన్పించింది.

చెవులు చిల్లులు పడ్డాయి. "ఏం జరిగింది సర్?" నేనూ అర్చాను.

"కొంప మునిగింది. ఆఫీసులో దొంగతనం జరిగింది— జీవన్ టేప్స్ నాశన మయ్యాయి!"

"మిస్టర్ శర్మా!" గట్టిగా కేకపెట్టాను. "ఏమిటి మీరనేది!"

"నువ్వెంటనే రా!" ఠక్కున లైన్ కట్ అయింది.

నా కాళ్ళు నేల కతుక్కుపోయాయి. అతి కష్టంమీద

ఊపిరి అందుతోంది. గొంతు నెవరో పిసికేస్తున్నట్టు మెలి కలు తిరిగాను.

ఫోన్ పెట్టేసి వెంటనే బయటపడ్డాను.

జరిగిందంతా ఆయనకి చెప్పేసి శిక్ష విధించమంటాను.

బంగళా ఆవరణలో బైక్ ఆపాను. ప్రశాంతంగా వుంది. పక్షుల కూతలు తప్ప అంతా నిశ్శబ్దం.

చకచక మెట్లెక్కి వరండాలో కొచ్చాను. బాస్ సెక్రటరీ నీరజ ఎదురైంది. ఆమె ముఖం చూస్తే తెలు స్తోంది నామీద ఎంత అసహ్యముందో.

"బాస్ ఎక్కడ?" అడిగాను.

"పైన. కాన్ఫరెన్స్ గదిలో."

"ఏం చేస్తున్నారు?"

"మీకోసం ఎదురు చూస్తున్నారు." కసిగా అంది. "వెళ్ళండి!"

నేను గబగబ లోనికెళ్ళి మెట్లెక్కాను. మహీందర్ రావ్ మానసిక శాంతి, సంఘంలో గౌరవం నా చేతిలో నాశనమయ్యాయి!

చివరిమెట్టు దగ్గర ఛటుక్కున ఆగిపోయాను.

రాబర్ట్ కన్పించాడు నడవాలో—జాలిగా చూస్తు న్నాడు. "మిస్టర్ సుందర్, బాస్ పిలుస్తున్నారు."

కొన్ని క్షణాలు కళ్ళముందు చీకటి కన్పించింది. తేరు కుని చూశాను. ఇప్పుడు రాబర్ట్ పక్కన శ్యామల నిలబడి వుంది! ఆశ్చర్యపోయాను.

"బాస్ పిలుస్తున్నారు మిస్టర్ సుందర్."

ఏదో జరిగింది! శ్యామల ఇక్కడి కెందుకొచ్చింది? బాస్‌తో నా గురించి అంతా చెప్పేసిందా? తడబడుతున్న

అడుగులతో గబగబ పైకి వెళ్ళి ఆలోచించకుండా గదిలో అడుగుపెట్టాను.

మహీందర్ రావ్ సోఫాలో కూచొని కిటికీలోంచి బయట ఆకాశాన్ని తీక్షణంగా చూస్తూ సిగరెట్ తాగుతున్నాడు. ఆయన ఎంత పరధ్యానంగా వున్నాడో ఆయన సూటుమీద పడ్డ నుసినిబట్టి గ్రహించవచ్చు.

నా వెనక శ్యామల, రాబర్ట్ అడుగుపెట్టారు.

బాస్ నెమ్మదిగా తలతిప్పి నన్ను ఆపాదమస్తకమూ చూశాడు. గుండె ఆగిపోయింది! నా వొంటిమీద విష కీటకాలు పాకాయి.

ఆయన నల్లటి చురుకైన కళ్ళు జాలిగా నవ్వాయి.

నేను అతి ప్రయత్నంమీద సంభాళించుకున్నాను. ఇంకా నేను మౌనం వహించడం మంచిదికాదు. ఆయన ఎదురుగా నిలబడే ధైర్యం నాకు లేదు. చేసిన తప్పు ఒప్పుకుని శిక్ష విధించమని చెప్పి, ఇక్కడనుంచి తక్షణం వెళ్ళిపోవాలి!

“సర్, నేను చాలా తప్పుచేశాను...” నా కంఠం సహకరించడం లేదు “మిమ్మల్ని తీవ్రంగా అవమానించాను. తలెత్తుకోకుండా చేశాను. మీరు నన్ను నిర్దాక్షిణ్యంగా శిక్షించండి సర్!”

బాస్ పలకలేదు.

“అప్పటికీ నేను శర్మని హెచ్చరించాను.” మళ్ళీ అన్నాను. “అతను పాటించలేదు.”

“గణేష్ ఆ టేప్స్ తగులబెట్టాడు. దానికి కారణం నేను సర్! నేనతన్ని రెచ్చగొట్టాను.”

వాళ్ళంతా నన్ను చిత్రంగా చూస్తున్నారు.

శ్యామల నన్ను జాలిగా చూస్తూండడం తెలుస్తోనే వుంది నాకు.

బాస్ పెదవులు చప్పరించి సిగరెట్ విసిరేశాడు. చిటికవేసి రాబర్ట్‌కి సైగచేశాడు. రాబర్ట్ తలవూపి బయటి కెళ్ళాడు.

"సుందర్, కూచో." మహీందర్ మొదటిసారిగా పలి కాడు, అదీ మృదువైన స్వరంతో. మతిపోయింది. ఛటు క్కున కూచున్నాను. మహీందర్ తల వంచుకుని సూటు మీద పడ్డ నుసిని దులుపసాగాడు.

అప్పుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు రాబర్ట్.

అతని రెండు చేతులలో బ్రౌన్ కలర్ ప్యాకెట్లు న్నాయి.

నేను కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాను. రాబర్ట్ నన్ను చేరుకుని చిన్న పాకెట్ అందించాడు. "సుందర్, తెరిచి చూడండి."

నేను బాస్‌ని చూశాను గాభరాగా. ఆయన తలూ పాడు. నేను ఛటుక్కున ప్యాకెట్ కవరు చించేసి వుండ చుట్టి అవతల పారేసాను. కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి. మతి పోయింది! నా చేతిలోంచి జారి టీపాయ్‌పైన పడింది... ఫోటోల కట్ట.

"ఇవి—సర్! ఇవెక్కడివి?" అర్చాను గొంతు చించుకుని.

బాస్, రాబర్ట్‌ని చూసాడు. రాబర్ట్ ఇలా అన్నాడు:

"నేను తెచ్చాను."

"ఎక్కడనుంచి?"

"గణేష్ గదిలోంచి" ప్రశాంతంగా అన్నాడు రాబర్ట్.

"మిస్టర్ సుందర్, మీకంతా వివరించి చెప్తాను. నాకు

మొదటినుంచే మీమీద అనుమానంగానే వుంది. అబద్ధాలాడారు మీరు.

“మీమీద నిఘావుంచమని బాస్ రాగానే చెప్పారు. నేను నా మనుషులతో రంగంలోకి దిగాను. మీరు ఇంటి నుంచి బయలుదేరినప్పుడు ఎవరేనా వెంటాడుతారేమోనని చాలా జాగ్రత్త తీసుకున్నారు కానీ, తర్వాత చాలా నిర్లక్ష్యం చేసారు. రాత్రంతా మిమ్మల్ని తప్పిపోకుండా వెంటాడాను.

“మీరు జీవన్ ఇంటికెళ్ళి ఏర్పాట్లుచేసి నాటక మాడారు. జీవన్, గణేష్‌ల సంభాషణ నేను డాబామీద వుండి విన్నాను—మీరు కిటికీ షేడ్ మీద వున్నారు.

“వాళ్ళ సంభాషణ విన్నాక ఈ బిజినెస్ నాకు పూర్తిగా అర్థమైంది. మీరు బ్లాక్ మెయిల్‌లో ఇరుక్కున్నారు. మీలో గిల్టీ కాంప్లెక్స్ ప్రవేశించింది. మా సహాయం కోరేందుకు నిరాకరించి చిక్కులు కల్పించుకున్నారు.

“సుందర్, కేను గణేష్ మాటలు విన్నాక ఆ నెగటివ్స్ తస్కరించేందుకు నిశ్చయించుకున్నాను. గణేష్ మీ ఇంటికి వెళుతున్నాడు కాబట్టి, మీ భార్యని రక్షించే ప్రయత్నంలో మీకు ఆ నెగటివ్స్ తస్కరించే వీలు చిక్కదనుకున్నాను—కాబట్టి నేనే తస్కరించాను.

రాత్రి మీ భార్యకు ఫోన్ చేసి, అనిత ఇంటికి వెళ్ళమన్నారట. ఆవిడకు భయంవేసి ఇక్కడకు వచ్చి, బాస్‌తో అన్ని విషయాలూ చెప్పేసారు.”

మాట్లాడేసి నవ్వాడు రాబర్ట్.

“మరి ఆఫీసు సేఫ్‌లో టేప్స్?” ఆదుర్దాగా అడిగాను.

రాబర్ట్ రెండవ ప్యాకెట్ అందించాడు. ఈ పాకె

ట్రీట్ మెంట్ కి నేను తట్టుకోలేకపోతున్నాను. గజగజ వణుకుతూ ఆ ప్యాకెట్ విప్పి చూసాను: జీవన్‌లాల్ స్మగ్లింగ్ కేసుకి సంబంధించిన రిపోర్ట్స్, టేప్స్, నెగటివ్స్, నన్ను వెక్కిరించాయి.

రాబర్ట్ చెప్పడం ప్రారంభించాడు:

"మీరు చెప్పినట్టు శర్మ ఈ ప్యాకెట్‌ని సేఫ్‌లోంచి తొలగించాడు. గణేష్ సేఫ్‌ని కొల్లగొట్టి ఈ టేప్స్ తస్కరిస్తానని చెప్పినప్పుడు నాకో అయిడియా వచ్చింది. బాస్‌కి చెప్పాను. వెంటనే ఇలాటి ప్యాకెట్‌నే మరొకటి సృష్టించి అందులో పెట్టమన్నారు.

"ఆ ప్యాకెట్‌లో వున్నవి డూప్లికెట్ రిపోర్ట్స్, కొన్ని ఫోటోలు, రీరికార్డింగ్ చేసిన టేప్స్—ఇవన్నీ జీవన్ స్మగ్లింగ్‌కి చెందిన రహస్యాలు. ఒక సెట్ సేఫ్‌లో, ఒక సెట్ మా దగ్గరా వుంచుకున్నాం.

"అనుకున్నట్టే గణేష్ వచ్చి సేఫ్‌లోంచి ఆ ప్యాకెట్ దొంగలించడమేగాక, ఆఫీసులోనే తగులబెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. మరొక సెట్టు మా దగ్గర వుందని అతనికి తెలియదు. గదికెళ్ళి ఫోటోలు పోయాయని తెలుసుకుని వుంటాడు. అయినా ఏమీ చేయలేడు. ఆ టేప్స్ మా దగ్గర వున్నంతవరకే ఆ నెగెటివ్స్ అతనికి అవసరం. టేప్స్ తగలబెట్టాడు కాబట్టి, ఇక వాటి అవసరం లేదు."

ఊపిరి బిగబట్టి విన్నాను.

"సుందర్, బాస్‌కి పరువు ఎంత ముఖ్యమో, మీ ప్రాణాలూ అంత ముఖ్యం." రాబర్ట్ అన్నాడు మళ్ళీ. "మిమ్మల్ని రక్షించేందుకు ఆయన తీవ్రంగా ఆందోళన చెందారు. మీరు ఆయన్ని అపార్థం చేసుకున్నారు.

ఆయన మీకేదేనా శిక్ష విధించాలనుకుంటే, అపార్థం చేసుకున్నందుకే విధించాలి...''

బాస్‌ని చూశాను. ఆయన నవ్వాడు. నేను తలవంచుకున్నాను. ''క్షమించండి సర్!''

ఆయన తీక్షణంగా చూశాడు. ''సుందర్! నువ్వు చేసిన పనికి శిక్షేమిటో తెలుసా?'' జేబులోంచి ఒక చెక్కు తీసి టీపాయ్ పైన పెట్టాడు. ''పదివేల రూపాయలు. ఈ డబ్బు తీసుకుని నెలరోజులు నాకు కన్పించకు! అర్థమైందా? దేశం చుట్టిరా! వెళ్ళు.''

శ్యామల కళ్ళు మిలమిల మెరిసాయి.

నేను లేచి నిలబడి ఆయనకి చేతులు జోడించాను. ''క్షమించండి. సర్, క్షమించండి...''

—: ఐపోయింది :—